

Молода Україна

журнал української демократичної молоді

РІК ВИДАННЯ XXIV

ВЕРЕСЕНЬ — 1974 — SEPTEMBER

Ч. 296

ТОРОНТО

НЬЮ-Йорк

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

В Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Leo Lupul
130 Pilkington St.
Thorold, Ont. L2V 1B4

Victor Zwetkoff
6465 — 43 Ave., Apt. 1
Montreal 410, Que.

В США:

Головний представник
Alex Poszewanyk
5240 N. Le Claire Ave.
Chicago, Ill. 60630

Iw. Ivahnenko,
72 Feather Bed Ln.
Hopewell, N. J., 08525

Iw. Hrynko,
416 Maple Ave.
Philadelphia, Pa., 19116

L. Jemetz,
2941 Amboy Road,
Warners, N. Y., 13164

W. Ponomarenko,
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

У Зах. Німеччині:

Mychajlo Ihnatenko,
2. Hamburg — Wandsbek,
Lesserstr. — 225
West Germany

В Англії:

A. Bondarenko,
78 Kensington Park Rd.,
London W. 11, — England

В Австралії:

S. Krywolap,
Box 1586 M,
G. P. O. Adelaide,
S. Australia.

МОЛОДА УКРАЇНА

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді

Голова ЦК: Ю. КРИВОЛАП

Редагус Колегія.

Адреса ЦК ОДУМ-у:

O. D. U. M.

221 Edridge Way
Catonsville, Md. 21228, U.S.A.

MOLODA UKRAINA

A Ukrainian Monthly Magazine.
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Democratic Youth
Association.

In USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: G. KRYWOLAP

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата — 12 чисел

У С.Ш.А., у Канаді і в Україні ----- 6.00 доларів

Ціна одного примірника: 60 центів

В Австралії ----- 4.00 дол. (австрал.)

Ціна одного примірника: 40 центів

В Англії і Німеччині ----- 4.00 дол. (америк.)

Ціна одного примірника: 40 центів (америк.)

В усіх інших країнах Європи ----- 3.00 дол. (америк.)

Ціна одного примірника: 30 центів (америк.)

В усіх країнах Південної Америки ----- 2.50 дол. (америк.)

Ціна одного примірника: 25 центів (америк.)

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє число журналу, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо прислати поштові значки або міжнародні купони (International coupon) на суму 25 канадських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає за собою право скорочувати статті і правити мову; рукописів не повертає.

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди відповідають поглядам редакції.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

MOLODA UKRAINA,

Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, M6S 4T2, Canada

У ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: М. Рильський — Поезії. М. С. — Зачарований пісню. Широкими просторами. А. Галан — Вина і кара. Н. Підлісний — Іван Д. Пишкало. Україна сьогодні. В обороні В. Мороза. З одумівського життя і праці. Родина хроніка. Юнодумівська сторінка.

Максим Рильський

(До десятиріччя смерті)

Максим Рильський, один з найвидатніших українських поетів першої половини ХХ ст., народився 19 березня 1895 р. в Києві. Коли йому було п'ятнадцять років, вийшла перша збірка його поезій "На білих островах" (1910), далі "На узліссі" (1918), "Під осінніми зорями" (1918), "Синя далечінь" (1922), "Чумаки" (1924), "Крізь бурю і сніг" (1924), друге перероблене видання збірки "Під осінніми зорями" (1926), "Де сходяться дороги" (1929), "Томін і відгомін" (1929) та інші. Поет писав також багато статей на літературознавчі і мистецтвознавчі теми.

Помер М. Рильський 24 липня 1964 року.

Подані тут поезії взяті (крім одної) з другого переробленого видання збірки "Під осінніми зорями" (1926).

На білу гречку впали роси,
Веселі бджоли одгули,
Замовкло поле стоголосе
В обіймах золотої мли

Дорога в'ється між полями...
Ти не прийдеш, не прилетиш —
І тільки дальніми піснями
В моєму серці продзвениш.

Плюскочуться білі качки
В басейні під тінню каштана.
На крилах блищать крапельки,
А в кожній — життя океана.

Хіба я не крапля мала,
Що світ необмежний одбила, —
Лиш ґрунту свого не знайшла,
Лиш крила родимі згубила.

Яблука допіли, яблука червоні!
Ми з тобою йдемо стежкою в саду.
Ти мене, кохана, проведеш до поля,
Я піду — і, може, більше не прийду.

Вже любов допіла під промінням теплим,
І її зірвали радісні уста, —
А тепер у серці щось тремтить і грає,
Як тремтить на сонці гілка золота.

Гей, поля жовтіють і синіє небо,
Плугатар у полі ледве маячить...
Поцілуй в-останнє, обніми в-остатнє:
Вміє розставатись той, хто вмів любити.

Мені снилось: я мельник в старому млині...
Уночі затихають колеса.
Я не сплю. Часом качка в повітрі дзвенить.
Чи кажан проти місяця грає.

У млині щось гризуть і смакують щурі.
Під колесами падають краплі...
Щука кинеється десь, і півсонний ситняг
Заспокоїтись довго не може.

Десь підвода далека в полях гуркотить.
Хто, куди та для чого прямує?
Зірка пада ясна і дугу розкида
На широкому, темному небі.

І летить вся земля, як підвода в полях —
До мети, або може й без неї, —
І далекі міста, і мій млин, і качки,
І щурі, і колеса, і люди.

І шум людський, і велемудрі книги,
І п'яних струн бентежно-милий спів,
І славу, й злото — биття вериги —
Я все забув, розкидав і спалив.

І з-під кохання ніжної кормиги
Я вирвався, як раб із кайданів, —
Та серце холодом страшної криги
Я, друже мій, ще зовсім не покрив.

Я лиш оддав з низьким поклоном Долі
Всю суєту дитячих цих утіх
За день один в широких чистім полі!

Я взяв собі у неї замість них
Веселий сміх, безмежне щастя волі
І ріг — мисливський переливний ріг!

Мій ріг мисливський грає в самотині.
Нема йому, нема йому луни!
Ніхто на клич тремтячий не прилине,
Не збудить він німої тишини.

Мовчить осінній ліс, такий колись привітний;
Німують небеса, колись такі ясні, —
Що літом одцвіло, — зимою не розквітне,
Що другим наяву — й не снилося мені.

А ріг співає, і шукає, й плаче,
І бурю сліз кипучих підійма...
Але пощо мольби і співи ці гарячі?
На їх луни — на їх луни нема.

МУЗИКА

Пам'яті Інокентія Анненського

Уночі налетіли вони —
Чорний вихор у чорному світі —
І заплакали дочки й сини,
Що батьки їх, батьки їх убиті.

Почекайте! І вас не мине,
І ясних немовлят не жаліє:
На високім хресті розіпне,
По широкому полі розвіє...

Хто це грає для смерти танець,
Головою у такт їй киває?
Як її королівський вінець
Самоцвітною кригою сясє!

Чорний вихор, незнаного жаж,
Недобиті, розбиті святині!...
...Із нелюдським смичком у руках
Фльорентійських ночей Паганіні.

Я не можу тебе забути,
Хлопчику на Хвастівськiм вокзалі!
Хай поети встилають путь
Снігом азалій,
Хай із кубків золочених п'ють
Настойку на ідеалі, —
Я худу пам'ятаю груди
І очі запалі.

Пам'ятаю: очі були
Дві голодні, чорні жаринки,
Поїздки свистіли й гули,
Спекулянтки сміялись дзвінко
Ти сказав мені: мати пішли...
Скоро будуть... За дві хвилинки...
По обличчі твоїм повзли
Сірі тваринки.

1923

Збірка "Тринадцята весна", 1926 р.

М. С.

ЗАЧАРОВАНИЙ ПІСНЕЮ

У 30-річчя смерті

У вересні 1974 року минає тридцять років від дня смерті великого українського музики, світової слави диригента Олександра Кошиця.

Його батько о. Антоній Кошиць був священником в селі Ромашки, Канівського повіту на Київщині. Там 12 вересня 1875 року народився Олександр Кошиць. 1877 року батько перейшов на парафію в с. Тарасівку Звенигородського повіту. Сусіднім селом Тарасівки була Кирилівка, де провів дитячі роки Тарас Шевченко. У Тарасівці батько О. Кошиця пробув 21 рік, аж до своєї смерті в 1898 році.

У цьому селі й виростав Олександр, там формувалася його характер, там він вперше слухав українських народних пісень, краса яких полонила його на все життя. Українська пісня так вражала Кошиця, що поступово пригоди його юнацьких років чи місця, де йому доводилося бувати, стали асоціюватися з певними мелодіями. Із згадкою, наприклад, про дорогу, що вела від хати до волости, завжди приходила йому мелодія "Ой, у лісі та й лісочку битая дорога". Коли ж він, ще юнаком, дивився на гору, де було кладовище й каплиця, зразу ж виникала мелодія "Гей, гей, доле моя, де ж ти водою запливла". Коли йому доводилося їхати в завірюху безлюдним полем, напливала й ніяк не лишала його пісня "Ой, ходив чумаки сім літ по Дону". Одного разу вона так розхвилювала Кошиця, що він, приїхавши додому, почав співати її і розплакався.

Спочатку Олександр вчився в сільській школі, а тоді шість років у Богуславській бурсі. З учителів бурси найкращий вплив на Кошиця зробив учитель співу Петро Гдішинський. Його любов до співу передалась учням, а мудра метода та завзяття в роботі дали майже всім учням чудове знання нот. Добру й вдячну пам'ять про Гдішинського Кошиць зберіг до самої смерті. При бурсі був і церковний хор, яким управляв Гдішинський і в якому також співав Кошиць.

Після закінчення бурси, п'ятнадцятилітній Олександр поступив в Київську духовну семінарію, де пробув шість років. У семінарії був добрий семінарський хор, який, крім церковних, співав також українські пісні. Хор справляв на молодого Кошиця велике враження. Крім цього, Кошиць мав також нагоду слухати інші першорядні київські церковні хори.

Будучи в п'ятій класі семінарії, Кошиць почав брати лекції гри на фортепіані, записував українські народні пісні і пробував їх аранжувати.

У 1893 році Кошиць познайомився з Миколою Лисенком, який дав йому деякі поради, як записувати народні пісні.

Після закінчення семінарії, Кошиць короткий час учителював, а потім, після складення іспиту в 1897 році, його прийняли до Духовної Академії в Києві. Там вчився він чотири роки. Дальші музичні знання він набував головним чином самотужки. У 1898 році його призначили диригентом.

том академічного хору, яким він керував три роки, аж до закінчення академії.

У 1901 р. Кошиць закінчив академію зі званням кандидата богослов'я, що відповідає європейському докторатові. Після цього він два роки вчителював у жіночій єпархіяльній школі в м. Ставрополі (Передкавказзя). Там він організував невеликий чоловічий хор і давав концерти з українсько-російською програмою.

У 1903 р., на рекомендацію М. Лисенка, уряд Кубанського Козачого Війська заангажував Кошиця для записування козацьких кубанських пісень. Крім записування пісень, Кошиць давав також лекції теорії музики й хорового співу на вчительських курсах в Катеринодарі.

У 1904 році Кошиць перейшов на посаду гімназійного вчителя до Тифлісу (Грузія), але побув там недовго, бо вже в жовтні цього ж року вернувся на сталий побут до Києва.

У Києві він одержав посаду вчителя співу в духовній семінарії і став також диригентом семінарського хору. Одночасно він записався до музичної школи Лисенка на композицію до проф. Г. Любомирського. При школі був хор, яким диригував сам Лисенко, а частину програми доручав Кошицеві.

1908 року Кошиця запросили диригувати студентським чоловічим хором Київського університету. Хористи любили й цінили Кошиця, як диригента. Після закінчення другої проби хору, хористи влаштували Кошицеві овацію. Хор мав великий успіх. На конкурсі найкращих київських хорів у 1909 р. чоловічий хор Київського університету одержав друге місце і то тільки тому, що в конкурсі мали брати участь лише мішані хори.

У 1910 році Кошиць склав іспит і формально закінчив музичну школу Лисенка. Як дипломну працю, хор виконав Кошицеву хорову композицію "Черная туча" ("Чорна хмара"). Про виконання цієї композиції в своїх спогадах Кошиць пише так:

"Тучу" написано в останній рік моєї науки в школі Лисенка й співано на випускному публічному іспиті. Пам'ятаю, що проф. композиції Любомирський, у якого я вчився, не чув цієї речі до мого іспиту. Як я робив у школі Лисенка пробу перед тим виступом, Любомирський сів у сусіднім з залом покої послуhatь, що то написав його учень. Зал була невелика, і хор заповнив її по береги так, що звук був страшенно "сконденсований". Перед тим, ми весело балакали з ним, поки хор сходився, й він виявляв велике зацікавлення, як то воно звучить... Хор вже виконував цей твір в концертній подорожі до Вороніжу, Кишинева, Бендер, Одеси і т. д., так що річ була не тільки вивчена, але й виправлена. І от, як прошумів останній порив бурі у фінальному акорді й усе було скінчено, я пішов у кабінет до Любомирського. Бачу, а він сидить білий, мов крейда, і не може вимовити слова, тільки дивиться на мене дикими очима... Ми довго мовчали, поки заспокоїлись — я від виконання, а він

від слухання. То був один з найкращих моментів мого життя".

Після закінчення школи Лисенка, Кошиць чотири роки був диригентом в театрі Садовського і один рік (1916-1917) — хормайстром Київської опери.

У 1917 році, в час національного і державного відродження, Кошиць керував музичною частиною Державного Драматичного Театру в Києві, короткий час був головою Музичного Відділу Міністерства Мистецтв, працював також професором хорового співу в Київській Консерваторії.

Коли в 1919 р. було організовано Українську Республіканську Капелю, Кошиць став її диригентом. З цією капелею, для пропагування української справи, Кошиць виїхав за кордон. Капеля об'їхала всі столиці й більші міста Європи. Скрізь Кошиць і його співаки здобували тріумфальний успіх і славу собі та українській пісні. В деяких місцевостях Чехії, наприклад, капелею вітали краще, як вітали навіть свого президента-визволителя Т. Масарика.

Європейська преса заговорила з великою симпатією про Україну, на кожному кроці підкреслюючи незвичайну талановитість Кошиця.

"Величезна вага Українського Національного Хору полягає в його просто ще нечуваному опануванні вимогами найкращого стилю "а капеля". А які прекрасні ті пісні, а особливо пісні релігійні! Це ж новий скарб музичного добра для цілого світу", — так писала 23-го липня 1919 року німецька газета "Дер Нойе Таг".

"Немає на світі нікого другого, хто б у такій майстерній мірі, як Кошиць, посідав мистецтво трактувати хор як музичний інструмент або оркестру, з якого він з безмежним артизмом уміє видобути всі звукові проміння" — писала 14 жовтня 1919 р. швейцарська газета "Базлер Анцайгер".

Найсудовіші музичні критики, всі як один, давали якнайкращу оцінку Кошицеві — диригентові і його хорові. Кошиця вони звали видатним і незрівняним, диригентом із казковим талантом, феноменом і чарівником, слухаючи якого, багато його колег-диригентів мусять почувати себе мізерно.

Всіх вражала дисциплінованість хору, досконалість музичних нюансів і еластичність та чистота голосів, віртуозне виконання пісень, створених народом. Пісні ці для європейських критиків були доказом "античної цивілізації України, багатотональним чудовим фольклором, що підтверджує високу культуру раси". Бути присутніми на концерті Кошиця було для них "перебуванням у священнім храмі, в якому відбувається чудовий ритуал вічної краси".

Своїми мистецькими виступами Українська Республіканська Капеля під керівництвом О. Кошиця зробила дуже багато для популяризації української справи. Англійська газета "Скеч" 11 лютого 1920 року писала: "Українці розумні у виборі їх форм пропаганди. Не вірячи в нові нації, що виникли після війни, я слухав концерт з дуже мішаним почуттям, але вкінці я був ціл-

ком переконаний у справедливості їх національних змагань, у всякім випадку чуттєво".

В Антверпені "Де Газет" з 31 січня 1920 р. писала: "Є група українців, які зі співами подорожують по світі. Це подібно до хрестового походу. Немає промов, не роздають брошурок, ні мап, тільки співають, і чого ніколи не зроблять ні брошури, ні мапи, ні промови, бо книжок не читають і промов так само не слухають, можуть зробити ці пісні. Сотні і сотні були захоплені цими піснями. Не було кінця оплескам і вигукам. Це був тріумф, це було щось чудове і приємне для кожного, хто хоч трохи співчуває правам кожного поневоленого народу. І хоч він для нього не цілком знайомий, все таки це його брат, якого зустрічають з відкритими обіймами і з великою любов'ю. Цього вечора почували ми себе як рідко коли щасливими. Коли всі українці так співають, як члени цього хору, тоді цей нарід вартий більше ніж своєї волі".

Раймонд Шапюї (серпень 1928 р., Париж) писав: "Не можна згадати без хвилювання. Це було після війни. До підписання миру ми знали географічно-велику Росію, як Німеччину чи Австро-Угорщину. Війна закінчилась і народи, існування яких ми нехтували, нарешті змогли використати період урядового сентименталізму, щоб здекларувати свої права.

Через те ми бачили в Парижі делегації економічні, фінансові, політичні. Тільки один народ, про якого ми, безумовно, найменше думали, якого ми найбільше нехтували, мав чулу думку послати нам те, що він має найбільше чистого, найбільш зворушливого, частину своєї душі і певний доказ своєї стародавності: пісні свого народу, своїх співаків та хор, подібного якому ні в одній країні світу немає.

Признаємось, російські хори, які ми чули до того часу, давали нам втіху своїми костюмами, дзвінкими голосами, своєрідністю постанов, але дійсні музиканти говорили нам про них, як про оригінальні капели, які не можемо рівняти з відомими європейськими хорами. Коли було повідомлено про приїзд українського хору Кошиця із стома співаками, ми були під впливом усього російського, і наше незнання країн сходу наводило нас на думку, що ми почуємо звичайні співи, до яких ми вже звикли... Остовпіння було загальне. Захоплення шалене. Ніколи за один раз ми не чули такого ансамблю народних пісень, такої техніки, такої хоральної музики!

Один вечір, краще ніж різні конференції та демонстрації познайомили нас з душею україн-

ського народу. Цікаво, що тоді, як російські хори викликали в нас такі почуття, які викликає всяка екзотична музика, то український хор, виявляючи свій слов'янський характер, одночасно мистецтвом своїх виключних нюансів дивно наближував його до французького смаку...

Найбільш вражала знавців музики не майстерність Кошиця, якого скоро кваліфікували між виключними феноменами, а голоси, які він згрупував. І тільки тоді ми довідалися, що більшість басів, яких ми досі знали, були з України. І також нам стало ясно, що дар пісні українського народу був тим, чим він може бути найбільше гордий".

Після ліквідації Української Республіканської Капелі, Кошиць набрав новий хор і виїхав 1927 року на концертне турне до Америки. Згаданий Шапюї дуже шкодував, що хор, "який посідає найкращий репертуар народних пісень, яких тільки знали до цього", залишив Європу. "І тепер — писав він, — щоб розважити себе вечорами, нам залишились, на жаль, фальшиві балабайки та негритянський чарльстон".

В Америці, Північній і Південній, хор Кошиця теж мав тріумфальний успіх, хоч його склад якісно вже був не такий, як колись чоловічий хор Київського Університету чи Українська Республіканська Капеля в перші роки турне по Європі.

Та й цьому хорові прийшов кінець, і для Кошиця, що саме досягнув вершини диригентської досконалості й слави, розпочалося гірке емігрантське життя. В повному розквіті сил, він прагне зареєструвати українську пісню, бо ж вона, як він писав, "є те єдине актуальне, що залишилось нам і для національного виховання молодого покоління і для маніфестації українського національного духу в світі". Для цього він "три роки працював над репертуаром і можливими його змінами; переписував його через усі хорові обставини, можливості й неможливості, вираховував на годиннику, знову переписував, замовляв ноти, крім того писав до газет, розмовляв з різними людьми, поборював такі саботажі, про які сказати неможливо, старими ногами і з хворим серцем облавив усі сабвейні драбини Нью Йорку, понижувався перед хористами".

Та все це була даремна праця. Його змагання загал український не зрозумів і не підтримав. Цією невдачею Кошиць не зневірився. Терплячи матеріальні недостатки і відчуваючи біль, заподіяний йому байдужими земляками, Кошиць з християнською покорою ніс найтяжчий в світі український хрест і з погордою відхиляв всякі спокусливі запрошення працювати на чужій ниві.

Для популяризації української пісні серед американців, Кошиць нав'язав зносини з ньюйоркським нотним видавництвом Вітмана. В 1930 році це видавництво видало в окремих випусках 43 українські народні пісні в опрацюванні Кошиця. Ці пісні видано лише в перекладі англійською мовою. Видавництво розпродало не менше як п'ять мільйонів випусків цих нот.

Новий 1944 рік Олександр Кошиць і його

**КОЖНИЙ ОДУМІВЕЦЬ ПОВИНЕН ОБОВ'ЯЗКОВО
ПЕРЕДПЛАЧУВАТИ "МОЛОДУ УКРАЇНУ"**

**ЧИ ВИ ВЖЕ ВИРІВНЯЛИ ЗАЛЕГЛУ ПЕРЕДПЛАТУ?
ЯКЩО НІ — ЗРОБІТЬ ЦЕ НЕГАЙНО !**

дружина зустріли у Вінніпегу. "Обоє ми слабували, та так удвох і зустріли Новий Рік, а згадавши, які шляхи перейшли ми... заплакали. Але не з огірчення та жалю за пережиті прикrostі й невдачі, а з того, що зараз ми є найбагатші жебраки на світі, бо в торбах наших назбиралось таких скарбів, за соту частину яких найбільші багатії світу віддали б усі свої скарби, а може й життя. Ті скарби є високі естетичні та моральні переживання, які дала нам наша музикальна, до того ж ще й національна робота, про які можна говорити тільки з тим, хто те все сам пережив і бачив, а чого не можна переказати словами, хто того не знавав... Разом із тим пересувались перед нашими очима сотні облич співаків, на яких тоді сховався Дух Святий, та які, можливо з примусу моєї волі, а все ж таки приймали участь у "безсмертній трапезі на горнім місці"... До того ж додалась думка, що ті всі раювання знайшли ми в саду української пісні, мимо якого байдуже проходять мільйони людей, навіть не заглянувши, які там квіти ростуть...

Правда, що туди іноді заглядають особи з консерваторськими дипломами й шпортаються там, але рай все залишається раєм і кому Бог одчинив на нього очі, той воліє залишитись там до смерті, як от нас обоє..." (О. Кошиць у листах до П. Маценка).

Того ж 1944 року, 21 вересня, Кошиць помер.

ДЖЕРЕЛА:

Олександр Кошиць — СПОГАДИ, ч. I і II.

Зиновій Лисько—ОЛЕКСАНДЕР КОШИЦЬ (В 10-ті роковини смерті). "Український Самостійник" ч. 46-53 за 1954 рік.

Проф. Вадим Щербаківський — ОЛЕКСАНДЕР АНТОНОВИЧ КОШИЦЬ. Накладом Укр. Видавн. Спілки, Лондон 1954 рік.

Д-р Олександр Пеленський — СВІТОВА КОНЦЕРТОВА ПОДОРОЖ УКРАЇНСЬКОЇ РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ КАПЕЛІ, Львів 1933 рік.

НАШЕ ІМ'Я

Антін

Це ім'я дуже давно і досить швидко поширилось по всій Європі. Досить давно з'явилося воно й на Україні.

Є думка, що ім'я *Антін* походить від грецького слова *антос*, що по-українському значить квітка. Отже *Антін* (*Антонін*, *Антонел*, *Антонас*) означає квітучий.

Схожі ім'я є й жіночі: *Антоніна*, *Антоніда* (пестливі форми: *Антося*, *Тося*, *Тоня*).

Від імени *Антін* утворено багато прізвищ: *Антонів*, *Антоненко*, *Антончук*, *Антосюк*, *Антощук*, *Антонко*, *Антонюк*, *Антонюченко*.

У суботу 26-го жовтня 1974 р. в залі при катедрі св. Володимира, 404 Батерст вул.

о 7-й год. вечора відбудеться забава

ЧЕРНІГІВСЬКІ ВИШИВАНІ ВЕЧЕРНИЦІ

Увесь прибуток з цього вечора, як і з попередніх двох вечорів, призначено на пресфонд часопису "Українські Вісті" в Німеччині.

Королевою Чернігівських Вишиваних Вечерниць буде обрано пані чи панну, яка, на думку журі, буде вбрана в найкращу українську ношу. Фото королеви буде поміщено в "Українських Вістях". Квитки вступу можна набути також у православній громаді, у п. Оранського.

Комітет

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕМОКРАТИЧНОЇ МОЛОДІ (ОДУМ),
ТОВАРИСТВО ОДУМІВСЬКИХ ПРИЯТЕЛІВ (ТОП) ТА ПРИХИЛЬНИКИ "УКРАЇНСЬКИХ ВІСТЕЙ" В ЧІКАГО, США

запрошують всіх з Чікаго та околиць

на

ЗАБАВУ

на якій буде обрано королеву "Українських вістей" в Чікаго.

Прибуток призначено на пресовий фонд часопису "Українські вісті" в Новому Ульмі, Німеччина.

Відбудеться забава в суботу. 12 жовтня 1974 р.

у залі катедрі св. Володимира при 2238 Вест Кортез вулиці в Чікаго.

Початок о 8.30 вечора

Вступ дорослим — 4 дол., молоді — 3 дол.
Гратиме оркестра "ТРУБАДУР" Олексія Пошиваника

ШИРОКИМИ ПРОСТОРАМИ

Серед гамору і метушні на Торонтському ле-
товищі вирізняється група людей з валізками і
фотоапаратами. Це учасники XI-го пресового
туру онтарійської етнічної групи, що його влаш-
тував Онтарійський Департамент Туризму та
Інформації, і який розпочинається сьогодні, 16-го
червня 1974 р. у напрямку північних місцевостей
Онтарію, де ще не були за попередніх турів. На-
стрій у всіх піднесений, чути вітання старих і
нових знайомих, жарти, веселі репліки. Керівник
туру п. Ал. Венн перевіряє за списком наявність
подорожуючих, п. Мавко пильнує, щоб хтось не
загубився. Та ось ми розсідаємося в літаку і вже
летимо над Торонто. Літак піднімається щораз
вище, під нами стелються білі пухнаті хмари,
старанно закривають землю. Часом натягнута
біла ковдра рветься, і тоді внизу пропливають
гаї, річки, озера і лялькові будиночки серед по-
крайних полів.

Тандер Бей зустрічає нас дощем. У нас вва-
жали це доброю прикметою. А що зимно, то ж
маємо плащі. Зате яке свіже повітря і в даліні
темніє маєстатична гора "сплячий велетень".

Тандер Бей місто з 300-річною історією. По-
стало воно від злиття у 1970 р. міст Форт
Вільямс (засн. 1678) і Порт Артур (засн. 1854).
Тандер Бей третій за розміром порт в Канаді.

Сюди щороку прибуває з різним товаром 1500
модерних кораблів з усіх країн світу і вивозять
мільйони бушелів зерна. Щороку через порт пе-
реходить 17 мільйонів тонн різного вантажу. Ра-
зом з тим це місто має здорове повітря, чисті
води річок і озер і прекрасні місця відпочинку.
Живе у ньому 112 тисяч мешканців з них 15 ти-
сяч українців.

Наступного дня після сніданку вирушаємо ав-
тобусом на відвідини лісового табору Абітібі.
Спочатку їдемо автострадою, а далі тряскою
ліською дорогою. Навколо переважно шпильча-
стий ліс. Сувора краса його робить незабутнє
враження. Подекуди з-поміж зелених виблискують
озера. Далі дорога стає болотиста. Виходимо з
автобуса, ближче розглядаємо придорожню ро-
слинність: кущі вкриті білим цвітом, зворушливо
безпорадні ялиночки, синьоокі фіялки та інші
невідомі нам рослини. Спостерігаємо, як велика
складна машина, керована однією людиною, про-
тягом кількох хвилин зрізає величезну ялину,
обчухрує гілки на ній, ріже на колоди і складає
їх на трока, а друга машина у вигляді двох вели-
ких барабанів з гофрованою заліза гарненько
рівняє ті колоди. Сила і прецизійність цих машин
вражаюча. Лише одне колесо тієї різальної ма-
шини коштує п'ять тисяч доларів.

В околиці Тандер Бей

Працівник Абітібі захоплює розповідь нам планування вирубки лісу, вирощування нових лісів штучним насаджуванням їх і природним сівом насіння.

Полуднуємо в таборі лісорубів. На болотистому ґрунті стоять сірі дерев'яні бараки, навколо них і поміж ними покладено високі дерев'яні містки-пішоходи. Довідуємося, що дроворуби заробляють добре, за харчі й мешкання платять небагато, але жити тут сумно. Навколо сувора краса мовчазного лісу, болото.

Повертаючись з лісу, ми заїхали на паперову фабрику Абітібі Ко. Тут ми наочно побачили, як виробляється папір. Починаючи від перемелювання колод і кінчаючи пакуванням готового паперу весь процес механізований. Все роблять машини.

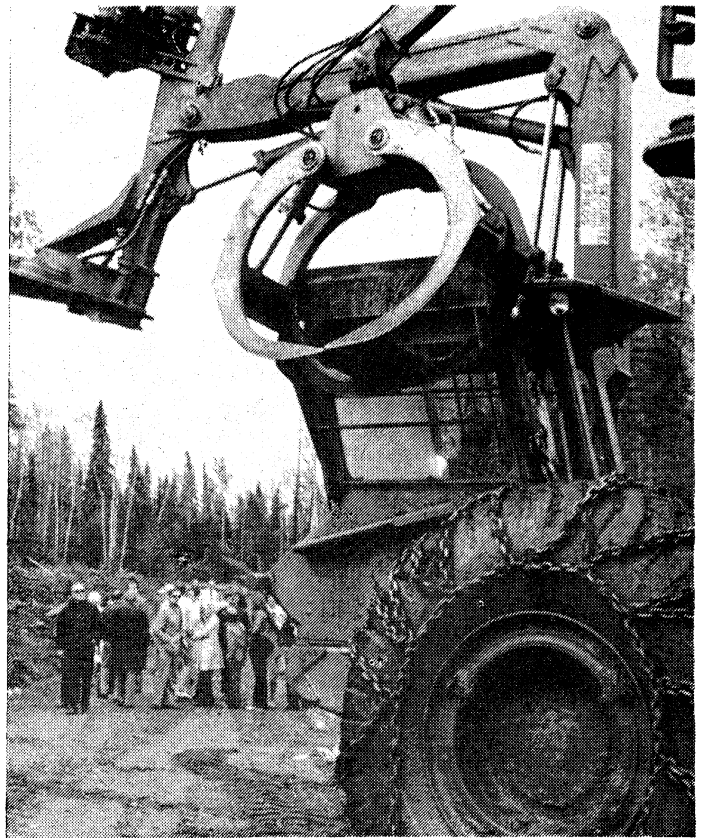
Абітібі має 23 фабрики в Канаді і 8 у США, на яких щороку продукує майже 1½ мільйона тонн паперової маси, паперу різного ґатунку і різноманітних виробів з дерева. Крім того провадить дослідження і удосконалення способів виробництва. Затруднює понад 10.500 осіб.

Після оглушливого грюкоту машин і задушливих випарів розчинів у паперовій фабриці приємно окунутися в свіже повітря і тишу історичного парку Форт Вільям, куди ми тепер зайшли. Історія цієї фортеці стара і мінлива. Спершу її збудовано у 1678 р., як торговельний пункт. Пізніше її перебудовували кілька разів. Тепер її відбудовують за планами 1804 р. Частину фортеці вже відбудовано, решта буде закінчена 1975 року. За високим остроколом, яким обгороджено фортецю, інший світ. Церква, шпиталь, аптека, кузня, бондарня, шевська і теслярська майстерня, наче стоять тут з давніх-давен. Обслуга їх в старовинному піонірському одязі. Внутрішнє устаткування приміщень — меблі, посуд, господарське начиння — все старинне, ідентичне.

Колись Форт Вільям був центром торгівлі в Канаді. Сюди з'їжджалися індіанці й французи торгувати і вимінювати коштовні хутра.

Увечері випливаємо човном на озеро. Великі морські пароплави минають нас. Вздовж берега височіють велетенські елеватори збіжжя. Деякі насилають зерном товарні кораблі.

Сьогодні вівторок, 18 червня. Поснідавши, не зважаючи на дощ, їдемо автобусом до копальні аметистів, найбільшої в Онтаріо, а може, і в цілій північній Америці. Поклади цього гарного каменю знайдено випадково, коли прокладали невеличку дорогу в лісі, а розробляти почали десь у 1967 р. Тисячі туристів своїх і з далеких заморських країн з'їжджаються сюди, і не лише заради фіялкового красеня, а мальовничого краєвиду — копальні над озером під охороною гір. Звичайно, наша група так само не була байдужою до краси одного й другого, і, не помічаючи дрібного дощу, розбрелася у пошуках камінця унікальної краси. З обважнілими кишнями і торбинками, напханими камінцями і ювілірними дрібничками з аметистами повертаємося до автобуса і їдемо долиною понад озером. Обідаємо в

Лісорубна машина

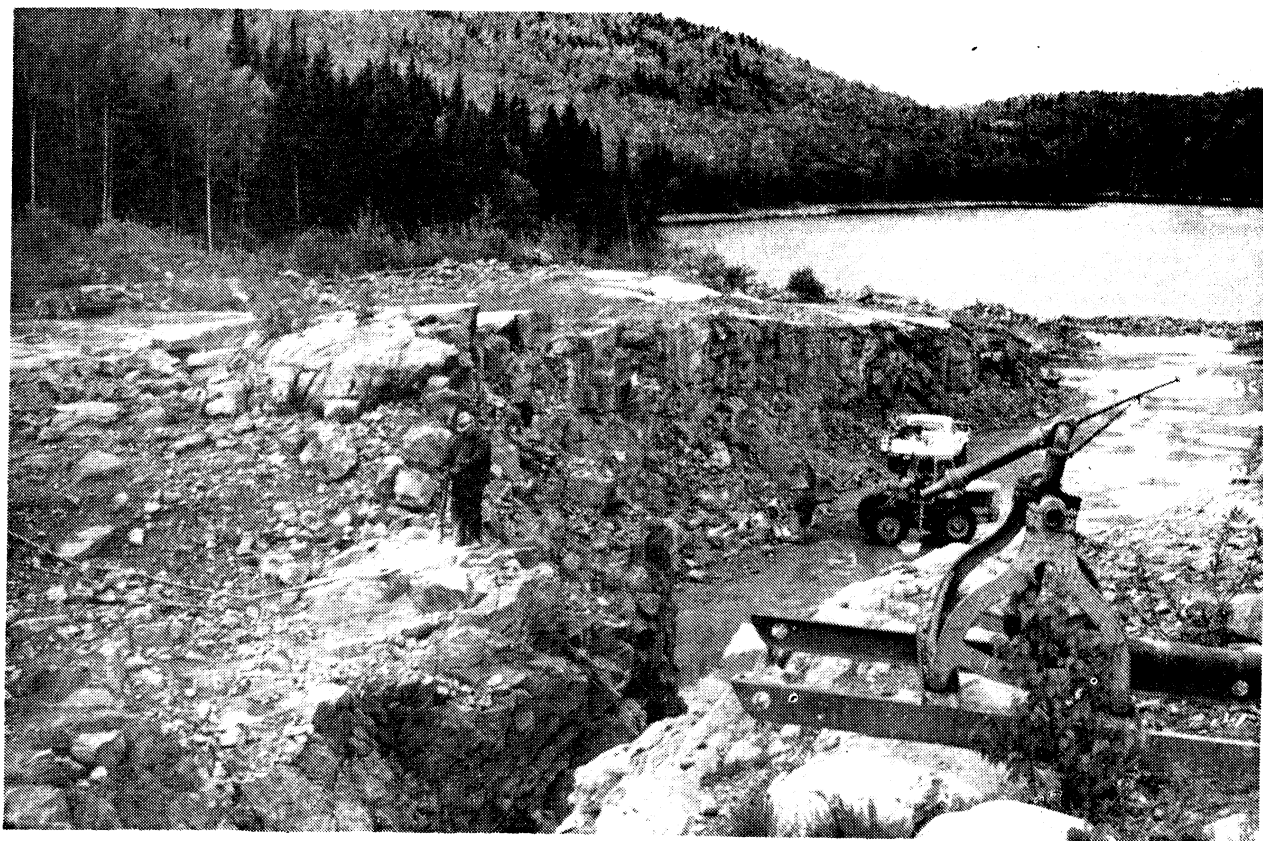
Ніпігон Шале Лодж, смакуємо свіжу рибу і милуємося синім спокійним озером.

Надвечір приїжджаємо до містечка Вава, поіндіанському — дика гуска. На передмісті бачимо величезну, зроблену з бетону і заліза двадцятьфутову Ваву.

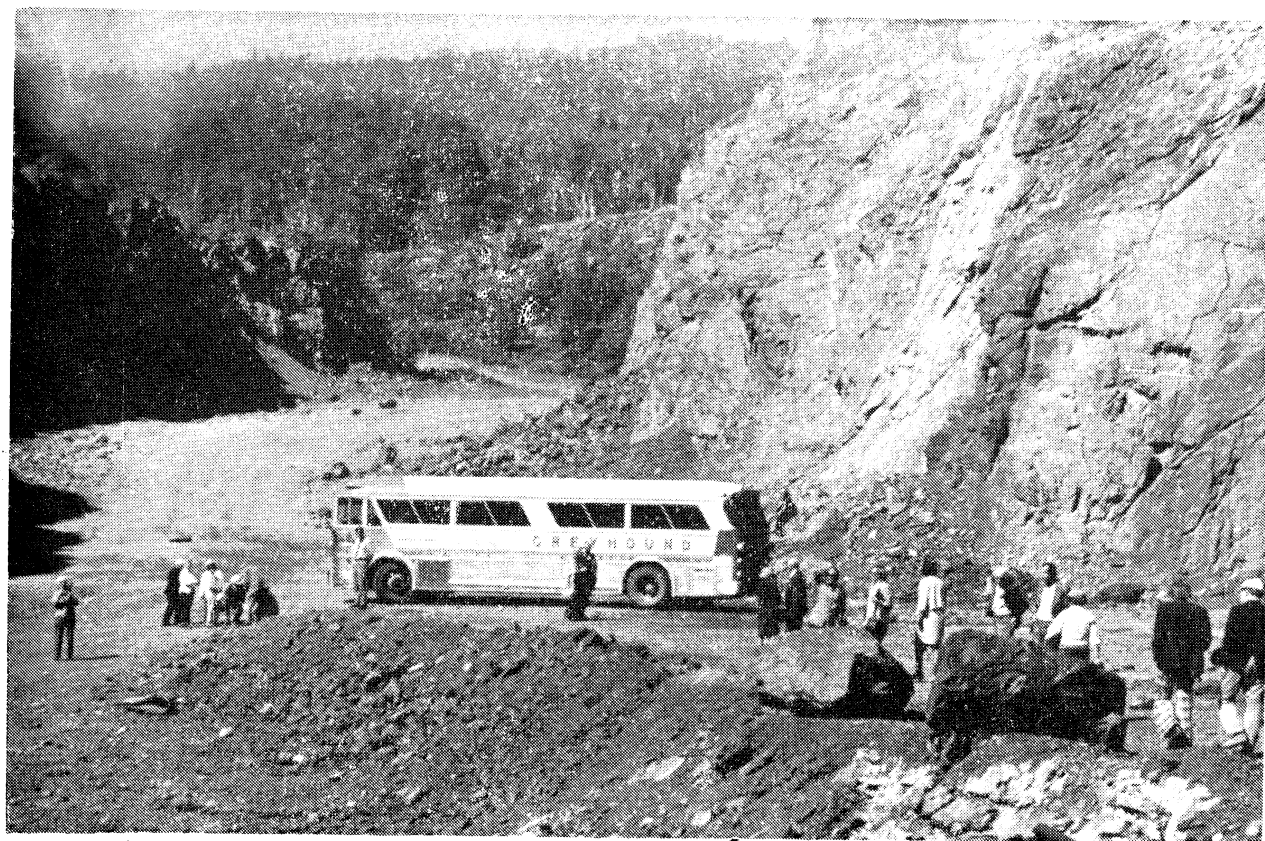
Залишивши свої валізи в готелі, їдемо до озера, де при березі легко похитуються гідропляні: невеликою групою всідаємо до одного. Деякий час він пливе, а потім непомітно підноситься досить високо вгору і лине над миготливим озером, над зеленими масивами лісів, помережаних річками, струмками, дорогами, обризканих шумом водоспадів. Краса і сила, щедрість і неосяжний простір цієї країни захоплюють. Чудова країна!

Увечері в ресторані "Вайкінг" прийняття-зустріч з мейором та радним м. Вава. Столи заставлені найрізноманітнішими стравами, які неможливо було б, навіть, тільки покуштувати всі. Були, звичайно, вареники й голубці. Присутні знаходили спільну мову, і час минав швидко.

Сьогодні прощаємо Ваву. Надворі тепло і соняшно. В автобусі лунають веселі пісні. Минаємо білогриві водоспади, які вчора бачили з гідропляна. Їдемо до копальні залізної руди. Незабаром автобус зупиняється і ми виходимо. Навколо нас височезні руді й голі скелі і тиша, жадного руху чи згуку. Копальня не діє, шахти забиті — не виплачується добувати руду, що має лише 33% заліза. Проте, я чую, знайомий з дитинства, пах червоної руди, що має від 40% до 62% заліза. За ним линуть спогади далекого, далекого

Копальня аметистів

Копальня залізної руди

минулого. І мені сумно дивитися на цей мертвий кар'єр. Від копальні ідемо до залізничної станції. Тут ми ділимося на дві групи. Одна їде до Су Сейн Марі автобусом, а друга — потягом Алгома Сентрал залізниці. Зі станції вирушаємо о 12 год. дня. Ритмічний стукіт коліс декого заколисує, а більшість не можуть одірватися від вікна, від казкових краєвидів, що нескінченною панорамою линуть повз нього. Потяг мчить крізь густі масиви безкраїх лісів, в'ється понад озерами, пірнає в глибокі каньйони, переїжджає тендітними мостами через бистрі ріки, мінає шумливі водоспади, розганяється в квітучі долини і зачарований їхньою красою притишує хід, а ми вбираємо очима ту красу і хочемо затримати її якнайдовше в своїй уяві.

Можна багато писати про цю надзвичайну дорогу до Су Сейнт Марі, але ніщо не може замінити безпосереднього сприймання.

Су Сейнт Марі (пороги св. Марії) найстаріше місто в Онтаріо. Тут ми розмістилися в готелі "Ватер Тавер Інн". Розійшовшись по кімнатах, відпочиваємо після довгої подорожі і багатих вражень.

На другий день ранком ідемо оглядати металургійний завод Алгома Стіл Компані. Здалеку видно червонуватий густий дим його димарів.

Нас зустрічають провідники, розпіляють на групи і ведуть всередину, в цехи. Всі ми в захисних шоломах. На стінах скрізь таблиці перестерігають: "Уважай на інших", "Не скидай шолома" та інші. Саме виливають розтоплене залізо у величезний ківш. Іскри фосфєрверком розсипаються від нього. Дивно, що майже не видно робітників, все рухається за допомогою машин, відносно невеликий шум і скрізь порядок і чистота. Оглянувши ще кілька цехів і готову продукцію заводу, залишаємо цього велетня індустрії, який щороку продукує 2,6 мільйонів тонн заліза, а в 1976 р. видаватиме 4 млн. тонн.

Пізніше переїжджаємо в добре упорядкований Віндзор Готель. По обіді ідемо двоповерховим автобусом оглядати місто. Воно чисте, упорядковане, є нові будови, але історичних або архітектурних пам'яток не бачили.

Увечері у невеликій залі фінської громади відбулося прийняття нашої групи. Від українців вітали: панна Донна Шевчук, п. Процак, голова ЛВУ в Су Сейнт Марі, п-во Боритаки, організатори карпатського танцювального ансамблю, пані М. Культерман, провідниця танцювальної групи та о. Кандуський. Почесними гістьми були: п. Ервін, мейор міста та п. Андас, міністер еміграції. Найстаршому журналістові, учасникові етнічних турів о. Хоминові вручили квіти. Голова

Віля скульптури Вави, дикої гуски

Асоціації Етнічної Преси п. Мавко, та наші гості з Вінніпегу — пані О. Войценко і о. Швей, одержали пам'ятки з подорожі. Після промов і вечері співала молода хорватка. Потім гості розважалися. Приємно було зустрітися з нашими земляками-українцями.

Сьогодні повертаємося додому. Погода надолужує за всі минулі дні: сонце, тепло, лагідно повіває вітерець.

Пливемо найбільшими шлюзами світу — Су Сейнт Локс. Причалуємо до пристані. Пообідавши, ідемо на летовище. Чекаємо недовго. Незабаром ми вже в літаку. Через півгодини пілот заповідає, що скоро будемо в Торонто. Справді під нами уже плывуть знайомі квадрати.

Безмежні простори і краса лісів і вод, завзята праця у розробці і використанні їхнього багатства на користь людині, справляють незабутнє враження і бажання повернутися до них.

**ОДУМ — ЦЕ ОРГАНІЗАЦІЯ, ЯКА ВИХОВУЄ
УКРАЇНСЬКУ МОЛОДЬ НА ДЕМОКРАТИЧНИХ
ЗАСАДАХ !**

Анатоль ГАЛАН

ВИНА І КАРА

Коли з широких дверей інституту висипається молодь, вона нагадує різнокольорові хвилі. Хвилі котяться одна по одній, а то й гуртками, сповнюючи гомоном розмов колоінститутську вулицю, а потім вихлюпуються в усіх напрямках: хто в авта, що їх чекають, хто в автобуси, а ті, які мешкають недалеко, знов же, не зменшуючи темпу ходи, пішки дістаються додому.

В цьому живому рухливому коловороті не так легко розпізнати бажану тобі особу, особливо, якщо вона не з твого курсу. Та тут діє своєрідний інстинкт. Ниточка почуття оминає гуртки й поодинокі постаті і безпомилково веде до бажаного. Ось і сьогодні, студент останнього курсу ветеринарії Петро Ходал, перепустивши, може, з сотню молоді обох статей, побачив завжди самотню, зосереджену Ліну.

— Добридень, Ліно!

— Добридень!

— Ти нічого не забула в клясі?

— Ні. А чому таке запитання?

— Бо ти все оглядаєшся, наче не певна, чи все твоє з тобою...

Ліна посміхнулася тою посмішкою, яку так любив Петро. Вона немов би розцвітала, ставала вдвічі принагідніша — глибше голубили очі, на щокках з'являлися зворушливі "ямочки", а зуби наче дві білі цукерки.

Проте до загальноновизнаних красунь Ліна не належала. В неї бракувало гармонійності рис, носик, хоч і гарної форми, був трохи задертий вгору, руки й зовсім контрастували з дівочими прикметами. Руки мала хлоп'ячі, сильні і вправні, даремно професор-хірург завжди просив її потримати якусь тварину, коли та борюкалась, і жартома казав Ліні: — З вас буде добрий лікар навіть для левів.

І чому дівчині раптом схотілося бути саме ветеринаром? Адже це фах переважно чоловічий. Вона признавалась:

— Люблю тварин, може, навіть, більше, ніж людей. Бож людина, коли в неї щось болить, скаржиться, стогне, чогось вимагає, а тварина мовчки терпить найбільшу муку і тільки дивиться страждальними очима. Отож, зменшити їй страждання, допомогти, побачити в тих очах подяку, хіба ж це не задоволення?

Ліна й Петро йшли не поспішаючи, хоч мешкали досить далеко від інституту. Вони часто робили ці піші прогулянки, компенсуючи свій, здебільшого "сидячий режим".

— Значить, — сказала Ліна, — ти цього літа вже стаєш лікарем, а мені ще рік лишається.

— Ти нічого не забушиш, — відповів Петро, — бож житимеш у місті, а я не знаю, де опинюся, скоріше всього в якомусь віддаленому від центра радгоспі.

— А я хотіла б потрапити на працю в зоологічний парк. Просто мрію про це. Та певно, з моїх мрій нічого не буде, дуже багато охочих лишитися в місті.

— Я чув, що це в значній мірі залежить від професора Байдебури. Якщо він дасть тобі добру характеристику...

— Ні, Петре, вирішальне слово має не професор, а партійна організація.

— Ти ж у комсомолі.

— Ну, й що ж того? Є комсомольці активні, і є пасивні, а я належу до останніх.

Петро всміхнувся

— Це правда, тобі вже пізно активізуватися, та й для чого? Заради теплішого місця? Цей комсомол був мені, як скабка в тілі. Ніколи я ним не цікавився, записався, бо всі записувались, інакше не потрапив би в інститут.

Ліна озирнулася навколо й відповіла:

— Так і я. Що таке наша організація? Може, колись вона була цікава, хоч я й сумніваюсь. Адже комсомольців у минулі часи використовували для різних державних кампаній, наче... псів у мисливстві. Пильнуй дичину! Розкуркулуй! Забирай хлібу у селян! Добре, що нам не довелося цього робити.

— А ти чула, — запитав Петро, — що всіх студентів "переростків", себто тих, що досягли двадцять першого, передаватимуть у партію?

— Я не підуду! — рішуче сказала Ліна.

— Ну, то нізачо не потрапиш до зоологічного парку.

— Не потраплю, то й не потраплю. От ти вже кандидат... І що задоволений?

— Ліно, для чого таке запитання? Ти ж знаєш мої переконання...

Советське студентство в масі своїй змінилось. Нема вже серед нього безкритичних, слухняних хлопців і дівчат, які колись горлали:

За соцсоревнованіє,

За встречний промфінплан,

Ми виполнім заданіє

Рабочих і крестьян.

Бож багато сплигло волі від колишніх "золотих" для партії часів. Розвінчали "генія людства", скинули ліберального Микиту, Солженіцин "Одним днем Івана Денисовича" широко відкрив вікно на задвірки соціалістичної законності, точніше, беззаконня. Подали голос і "протиурядові" виступи Карапанського, Мороза, Дзюби. Незначна частина студентів ще, правда, тримається за облізлий хвіст марксизму-ленінізму, але ж популярності й впливу серед молоді не має. Взагалі, студентству всяка політика страшно надокучила. Воно хоче спокійного життя, ніким не контролюваної думки, волі руху... Та з рухом покищо не виходить, бож "вищестоячі" організації, що розпоряджаються долею кожного студента-випускника, посилають його для користи справи не туди, куди він бажав би, а в такі місця, звідки тікають...

Столична молодь святкувала День Шевченка. Біля пам'ятника національному героєві зійшлося кілька десятків молоді обох статей, читали запальні вірші викривача царського режиму, співали його пісень.

І раптом, що це? — Кінний загін поліції оточує пам'ятник, похмурий офіцер наказує зібраним: — Розійдись!

— Чому "розійдись"? — запитує хтось наївно.

— А тому, що великими скупченнями збиратись не можна. Марш!

Дехто відразу "відійшов від гріха", але з десятків лишилося, в тому числі й Петро Ходак.

— Вас розпорядження не стосується?

— Авжеж не стосується, бо ви не маєте права.

— Ага! Ну, то ми вам покажем право. Ходімо з нами!

Після допиту, затриманих було відпущено. Однак, на цьому не скінчилось. На партзборах інституту розглядали справу студента-випускника, Петра Ходака, обвинуваченого у спротиві владі.

— Ти не мав права опиратись. Твій опір доведено й підтверджено свідками, а тому парторганізація ухвалила: не допустити тебе до державного іспиту й на рік виключити з інституту, щоб ти міг подумати й сам засудити свій вчинок.

Петро знав, що сперечатись даремно. Парторганізація — господар студентських душ. Добре, хоч лишили в партії, тільки записали догану, а то й за рік не побачив би він інституту. Тим часом жити було треба, й Петро пішов найматися в зоопарк.

На щастя, зоопарківське начальство не стало дошукуватись причини, чому студент останнього курсу ветеринарії хоче працювати звичайним робітником — доглядачем тварин. Він сказав: для практики. Ну, то й хай практикується.

Ліна знала, що Петро "мав неприємність", і журилася, але, на диво, ніколи не бачила свого приятеля пригнобленим. Навпаки, він заспокоював її:

— Це ж добре, Ліночко, разом закінчимо інститут. Може, нас разом і пошлють на північ, будемо лікувати оленів і ведмедів...

Як тільки в Ліни траплявся вільний час, вона приїздила до зоопарку й допомагала Петрові годувати тварин. Він їй розповідав:

— Тут для кожної тварини певний раціон харчування. Одній належить більше, другій менше. Зверни увагу, як дивиться на мене пума. Вона взагалі нікого не удостоює своїм поглядом, навіть відвертається від людей, коли підходять до її клітки. Але ж я її добрий приятель, бо годую. Десь за півгодини віднесу їй кавалок м'яса. Біля пуми клітка лева. Це страшний звір, але коли він з тобою познайомиться, можеш його не боятись. Неприємна тварина — гієна. Хижа і боягузлива. Ти ж, певно, читала, що коли гієну поранять у живіт і в неї випадають кишки, то вона їх поїдає, як чийсь чужі. Тут є шпиталь для хворих

тварин. Я допомагаю при операціях, це теж один з моїх службових обов'язків. Розуміється, пацієнтові спочатку одягають на голову сталеву сітку, а тоді прив'язують міцним мотуззям до операційного стола. Бувають операції складні, внутрішні, а здебільшого — зшивають пошкоджену шкіру. Та поки тварину знечулиш наркозом, тут стоїть такий рев, що за півкілометра чути. Між іншим. Ліно, працювати тут — не велика приємність. Краще й спокійніше бути ветеринаром десь на фермі, або "участковим". Там сиди собі й чекай поки хтось покличе до хворої корови, чи привезе кабанця вихлостити. Ну, а доведеться бути тут цілий рік.

Петро, вже пройшовши останній курс і будучи вільним від занять, добре підготувався до державного іспиту й склав його на "відмінно". Пощастило здати іспит і Ліні. Адміністрація інституту влаштувала вечір випускників з багатою вечерею й танцями, а на другий день мало бути урочисте зібрання інститутської парторганізації. Ліна рачилася з Петром:

— Що робити? Адже мене завтра "свататимуть" у партію, а вона ж мені ні до чого. Відмовитись?

— Боже тебе борони! Вони пойдуть якось помсту, це я знаю напевно. Приймай "честь", дякуй і мовчи.

— Петрику, а де ж ми будемо працювати?

— Там, куди нас пошлють.

— А якщо окремо?

— Не думаю. Ми ж із тобою вже офіційно одружені — чоловік і жінка, яке ж вони мають право нас розділяти?

Ліну з комсомолу "передали" до партії й призначили лікарем у недалекий від центру район. Але Петрові не простили його "хуліганського вчинку", і він дістав відрядження аж на Урал.

— Це дуже добре місце, — ехидно казали йому в міністерстві. — Ми даємо його вам, як відмінникові навчання.

— Але ж я маю дружину, теж ветеринара. Пошліть нас разом.

— Ні, цього ніяк не можна. Але ж нічого страшного нема. Попрацюєте пару років нарізно, а тоді ми вас викличемо й ви об'єднаєтеся з дружиною. Ось ваші папери.

Довго думало молоде подружжя, який вихід можна знайти з сумного становища, і нічого не придумало. Просити? Кого? Вище начальство вже вирішило, партійна організація те вирішення підтримає, бож... рука руку миє. І яке значення має чийсь особисте бажання в соціалістичному, колективному суспільстві? Адже в ньому людини, як індивідуума нема, він мусить розчинитися в масі, не сміє мати свого погляду на якусь справу, чи полію, він — довічний, безправний раб.

На станції стояли два поїзди, спрямовані в протилежні сторони. Останній поцілунок. Остання сльоза. І недавно одружена молода пара розлучилась. На час, чи назавжди? Хто знає?

ІВАН Д. ПИШКАЛО

У неділю 21-го липня 1974 р. в Торонто (Канада) на п'ятдесятому році життя відійшов у вічність **Іван Дем'янович Пишкало**. Життя І. Д. Пишкала обірвалося після двох складних операцій.

Народився сл. п. І. Д. Пишкало 7-го липня 1924 р. в селі Суха-Лохвиця Чернухівського р-ну на Полтавщині, де й закінчив середню школу. Та не судилося йому продовжувати далі навчання. Друга світова війна вирвала Івана разом з іншими юнаками і юначками з України, заставила покинути рідну матір та брата і йти в невідоме завтра. Розлучаючись з рідною землею, кожний з нас думав, що це тільки тимчасова розлука і що скоро повернеться додому.

Та сталося інакше. Уже в 1944 р. Іван Дем'янович вступає до Української Національної Армії під командуванням генерала П. Шандрука. Від 1945 до 1948 р. він перебуває в полоні — спочатку в Італії, а згодом в Англії, де він познайомився з своєю землячкою і сиротою з дому — Софією Д. Рощиною. В 1949 р. вони побралися, думали будувати краще майбутнє — і почали клопотати про виїзд до Канади. Їхні мрії в 1955 році увінчалися успіхом.

Спочатку обоє вони приїжджають до Оттави, а незабаром переїжджають до Монреалю. У Монреалі Покійний зразу ж приєднується до осередку УРДП, членом якої він був ще з Англії. Не знайшовши постійної праці в Монреалі, Покійний, на пораду друзів, переїжджає до Віндзору, Онтаріо. У цьому місті Ів. Дем. вступає в члени СУЖЕРО, братньої організації ДОБРУС-у, членом якого він був в Англії. Поживши у Віндзорі півроку, Покійний з дружиною переїжджає в 1956 р. до Торонто. У Торонто він ще з більшим запалом береться до організаційної праці, наполегливо працює в журналістичній діяльності. З-під його пера виходить багато статей на актуальні політичні та організаційні теми. Та чи не найбільше Покійний приділяв уваги культурним діям з України. Він був щирим послідовником сл. п. І. П. Багряного, сл. п. П. К. Волиняка та нинішнього лідера УРДП В. І. Гришка. Покійний Іван Дем'янович друкував свої статті в Торонтонському тижневику "Вільне Слово", одумівському журналі "Молода Україна", в ілюстрованому місячнику "Нові дні", він писав до свого улюбленого тижневика "Українські вісті", що виходить у Німеччині в Новому Ульмі. Можливо, що всі його статті будуть видані в одному збірнику.

Окрім своїх журналістичних обов'язків, Іван Дем'янович виконував ще й важливі партійні доручення в УРДП, бо був обраний кількаразово до керівних органів: був орг. референтом КК УРДП на Канаду, а протягом останніх п'яти років був у секретаріаті Центрального Комітету

Української Революційно-Демократичної Партії (УРДП).

Покійний багато уваги приділяв молоді, а зокрема ОДУМ-ові, вірцевим членом якого він був. У 1958 р. всекандаським з'їздом ОДУМ-у його обирають на голову Головної Управи ОДУМ-у на Канаду. А на початку 1962 р. він був редактором одумівського журналу "Молода Україна".

Слід окремо згадати, що на протязі останніх п'яти років Ів. Дем. належав до редколегії журналу "Нові дні", був членом і активним діячем в управі літературно-мистецького клубу "Козуб", був членом спілки журналістів, членом української православної громади св. Володимира в Торонто та багатьох інших організацій та установ.

Похоронні відправи відбулися 24-го липня в катедрі св. Володимира при участі дуже багатьох друзів, хоч це був робочий день та й ще під час літніх вакацій. Тіло Покійного перевезено на вічний спочинок на Парк Лавн цвинтар. Він залишив в глибокому смуткові дружину Софію, матір, брата й племінницю на Україні та багатьох друзів. Нехай канадська земля буде йому пером, а добра пам'ять про нього живе вічно.

Вічна йому пам'ять!

Новомир ПІДЛІСНИЙ

Слухайте радіопередачу ОДУМ-у

"МОЛОДА УКРАЇНА"

з радіовисильні

СНІН НА ХВИЛЯХ АМ 1540

в Торонто, силою 50 000 ват

КОЖНОЇ СУБОТИ

вд 9.30 до 10 год. ранку

Керівництво:

Головна Виховна Рада ОДУМ-у

в Канаді.

ONTARIO

**Government
Information**

ОЦІНКА ВАШОГО КРЕДИТУ БЕЗЦІННА

Ось що робить Онтаріо, щоб допомогти Вам його охоронити

Онтарійський уряд перевів новий закон про звітування споживачам, один із найважливіших в історії законодавства провінції.

Він стосується до звітування, обміну і збирання інформацій про ваш кредит та особу, про ваш стиль життя і характер.

Цей закон входить в життя 2 липня 1974 р.

Після цієї дати ви матимете право знати, що було про вас звітване і кому. І якщо інформація є неточна або неповна, ви матимете нагоду її виправити.

Це є дуже важливе, особливо в сьогоднішній час, бо безліч інформацій

про ваші покупки, кредит і навіть персональні звички є зібрані, збережені й передані далі людьми, яких ви ніколи не бачили.

Ця інформація може мати вплив на вашу теперішню чи майбутню працю, на суму позички, аскурацію, яку можете одержати, або чи можете бути прийняті як льокатор. Отже Онтарійський уряд перевів Закон про звітування споживачам, щоб запевнити, що ви маєте доступ до власного життя.

Цей закон призначений, щоб захоронити вас, споживача, так далеко, як це право може зробити. Він хоронить ваші основні права. Він дає вам мож-

ливість звернутись за допомогою, якщо ви матимете проблеми.

Якщо хочете довідатись, якими багатьма дорогами діє цей закон у вашу користь, зверніться листовно за безплатною брошурою про Закон звітування споживачам.

Пишіть до:

**CONSUMER REPORTING
REGISTRAR
Ontario 20
Queen's Park
Toronto, Ontario M4Y 1Y7**

Government of Ontario

William G. Davis, Premier

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...на основі археологічних обчислень, люди почали селитися навколо теперішнього Риму яких 1000 років перед Христом.

...Полудневу Африку відкрито майже в той самий час, що й Америку й через те саме: пошуки Індії.

...пророк Магомет народився в Меці, Арабія, в 570 році.

...один з найвищих водоспадів

світу, 2000 стіп, знаходиться в місцевості Кукунзам, Бритійська Гвіяна. Водоспад Ніагара має лише 167 стіп.

...Мексика продукує майже половину срібла в цілому світі.

...в Англії почали виробляти папір у 1492 р.

...у Новій Гвінеї є гора приблизно 15000 стіп висока, на якій сніг ніколи не тане.

...мусульмани постять один місяць у році, в якому не п'ють і

не курять від сходу до заходу сонця.

...в Англії нема такого місця, яке було б далі, як 100 миль від моря.

...Діаманти й золото вперше знайдено в Африці в 1870 році.

...у 1700 році в Росії початок нового року перенесли з 1 вересня на 1 січня.

...людина має в собі 7 літрів крові.

СТАНОВИЩЕ

КОМІТЕТУ ОБОРОНИ ВАЛЕНТИНА МОРОЗА В СПРАВІ КОНЦЕРТІВ Д. ГНАТЮКА

Комітет вітає всі прояви розвитку української культури в Україні і поза її межами. Ми особливо радіємо кожним осягом української культури в Україні, де окупаційний режим намагається не допустити до розквіту української культури, ув'язнюючи її кращих представників та оборонців, а саму культуру намагається русифікувати.

Комітет займається обороною одного із найвидатніших сучасних оборонців української культури і прав українського народу — Валентина Мороза, який перебуває в жалюгідних обставинах в советській в'язниці. Одним із його "злочинів" в очах советського режиму була оборона української культури.

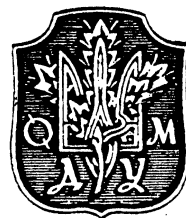
Якраз тепер, коли в Канаді і в інших країнах українського поселення розгорнулася широка акція в обороні Валентина Мороза і інших політичних в'язнів, приїде до Канади член Совету Національностей при Верховному Советі СССР Дмитро Гнатюк. Комітет вважає, що українська громада у вільному світі не може, з одного боку, боронити Валентина Мороза і інших політичних в'язнів, а, з другого боку, вітати представників того режиму, який запроторює їх в тюрми і концтабори.

Щоб продемонструвати солідарність громади з переслідуваними, Комітет закликає українську громаду не реклямувати концерту, не купувати чи продавати квитки і не йти на концерти Д. Гнатюка. Це буде протестом не проти особи чи мистецтва Д. Гнатюка, а проти режиму, який його висилає і який він репрезентує. Закликаємо українську громаду в час концертів Д. Гнатюка улаштовувати громадські віча, призначаючи дохід з них на оборону українських політв'язнів.

Комітет оборони Валентина Мороза

ОЗНАКИ ДОРОСЛОСТІ

1. Здатність триматися певної роботи, працювати в ній, доки вона не скінчена, або доки не прикладено до неї всіх зусиль, які можна.
2. Здатність давати більше, ніж просять чи вимагають у даній ситуації.
3. Витривалість у досягненні мети, незважаючи на труднощі.
4. Здатність витримувати труднощі, неприємності, розчарування, нестатки.
5. Рішучість, бажання досягти мети і мати успіх...
6. Здатність розв'язувати справи, робити власні рішення.
7. Здатність співпрацювати з іншими, в організації і під проводом.
8. Поступливість. Здатність рахуватися з іншими особами, з їхнім і своїм часом.

З НАГОДИ ДВАДЦЯТИП'ЯТИЛІТТЯ ОБ'ЄДНАННЯ ДЕМОКРАТИЧНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

Центральний Комітет ОДУМ-у
проголошує

КОНКУРС

на

- 1—Емблему ювілейної зустрічі
- 2—Серію одумівських поштових марок
- 3—Текст маршу для відпочинково-виховних таборів Юного ОДУМ-у

НАГОРОДИ

Емблема ювілейної зустрічі

Перша — 50 дол.
Друга — 30 дол.
Третя — 25 дол.

Серія одумівських поштових марок

Перша — 75 дол.
Друга — 50 дол.
Третя — 25 дол.

Текст маршу

Перша — 100 дол.
Друга — 75 дол.
Третя — 50 дол.

Детальний опис вимог конкурсу можна отримати від ЦК ОДУМ-у. Адреса:

ODUM

**221 Edridge Way
Catonsville, Md. 21228, USA**

Конкурс відкритий для членів ОДУМ-у та всіх зацікавлених. Реченець зголошень — 31-го грудня 1974 року. Переможці будуть повідомлені листовно, а їхні прізвища подані в журналі "Молода Україна".

Центральний Комітет ОДУМ-у

УКРАЇНА СЬОГОДНІ

—темою триденної конференції на МекМастер університеті в Канаді

У п'ятницю 25-го жовтня ц.р. д-р Артур Н. Бернс, президент МекМастер університету в Гамільтоні, Канада, відкриє триденну конференцію, присвячену проблемам сучасної України. Конференція триватиме протягом 25-го, 26-го та 27-го жовтня, тобто три дні: п'ятниця, субота та неділя. Це восьма з черги конференція, організована при цьому університеті за останні кілька років, присвячена проблематиці Східної Європи та Радянського Союзу і, мабуть, перша конференція при чільному університеті на Заході, що відведена виключно українознавчій темі.

Організацією конференції займається Міждепартаментовий комітет для студій комуністичних і східно-європейських справ при МекМастер університеті. Головою конференції є проф. Петро Потічний з департаменту політичних наук цього ж університету. Комітет конференції приєднав поважне число доповідачів та дискусантів. Всі вони фахівці в українознавчих та советознавчих ділянках науки. Темі, які будуть обговорені під час конференції, сягають широко в різні ділянки проблематики сучасної України: в політику, соціологію, географію та економіку.

З ділянок економічної та географічної будуть виголошені чотири доповіді, а саме, А. С. Романюка та пані І. Словіковської, Канадського міністерства копалин та енергетичних ресурсів про "Невідновні природні ресурси України". Дискусантом цієї теми буде д-р В. Н. Мацьків, віцепрезидент Шеррітт Гордон Майнс Лимітед. Я. Головач з Міністерства природних ресурсів Онтаріо та В. Б'єнь з Канадського центру для вивчення внутрішніх вод матимуть доповіді про "Використовування відновних природних ресурсів України". Д-р Б. М. Барр з Калгарського університету буде дискусантом цієї доповіді. Широкознаний економіст, д-р В. Голубничий з Гантер Коледж, Міського університету Нью-Йорку, дасть доповідь на тему "Сучасний стан кибернетики і економічне планування в республіках СРСР", а дискусантом цієї теми буде д-р А. Дж. Катсенлінбойген з Каліфорнійського університету. "Сільське господарство на Україні: проблеми спеціалізації і інтенсифікації в перспективі" буде темою доповіді д-р І. Стебельського з Віндзорського університету, а дискусантом буде д-р П. Воробій з Саскачеванського університету.

Про державно-правний статус України буде доповідати д-р Дж. Н. Газард з Колумбійського університету на тему "Положення української республіки в радянській федерації", яка буде продискутована д-ром В. С. Тарнопольським з Йорк університету в Торонті.

Д-р А. Симиренко з Університету Штату Пенсильванії говоритиме про "Сучасні соціологічні дослідження в Україні", а дискусантом буде д-р В.

Ісаїв з Торонтонського університету. На тему демографії буде говорити д-р Р. А. Люїс з Колумбійського університету про "Зріст і перерозподіл українського населення в Росії та в СРСР 1897-1970". Дискусантом цієї теми буде д-р А. Романюк з Оттавського університету.

Про національні меншості в Україні будуть дві доповіді. Д-р Р. Шпорлюк з Мішигенського університету доповідатиме на тему "Росіяни в Україні і проблеми української ідентичності в ССРСР", а д-р Д. Поспеловський з Університету Західного Онтаріо буде її дискусантом. Одною із цікавіших доповідей про національні меншості виголосить д-р З. Гітельман з Мишигенського університету на тему "Соціальна і політична роль жидів в Україні", яка буде продискутована д-р І. Л. Рудницьким з Альбертського університету. Не менше цікавою буде також доповідь д-р Дж. Бирча з Університету Шеффілд, Англія, про "Характер і походження руху опору в Україні". Проф. Б. Р. Боцюрків з Карлтонського університету в Оттаві буде дискусантом цієї доповіді. На тему "Комуністична партія України після 1966 року" говоритиме д-р Я. Білінський з Делаверського університету, а д-р Б. Левицький з Мюнхену, Західна Німеччина, виступить в ролі дискусанта.

В суботу 26-го жовтня відбудеться головна конференційна вечора для доповідачів, дискусантів і учасників. Загальновизнаний спеціаліст східно-європейських проблем, д-р Северин Бялер з Колумбійського університету, виголосить доповідь на тему, яка особливо стосується теперішньої світової політики, " 'Детанта' і внутрішній розвиток радянської політики".

Одна з найважливіших та пекучих проблем, яка вимагає негайного рішення українською діаспорою на Заході, це стан українознавчих студій. Цій важливій темі буде присвячена панельна дискусія під заголовком "Українознавчі студії на Заході: проблеми і можливості". Учасники панелі це визначні фахівці українознавчої ділянки на Заході: д-р Дж. А. Армстронг, Висконський університет, д-р К. Біда, Оттавський університет, д-р Ю. С. Н. Луцький, Торонтський університет, д-р О. Прицак, Гарвардський університет та д-р Дж. Решетар, Вашингтонський університет.

Доповіді виголошені на конференції будуть опубліковані у спеціальному збірнику, який вийде в одному із передових північно-американських видавництв. Тематика конференції вказує на те, що Україна стає щораз більше важним полем зацікавлення советологів. В тій мірі МекМастер університет, а особливо проф. Петро Потічний, заслуговують признання українського громадянства за ініціативу в організації цієї конференції.

В ОБОРОНІ ВАЛЕНТИНА МОРОЗА

Валентин Мороз, український історик і публіцист, незаконно засуджений в УРСР на довічне ув'язнення. Як протест проти порушення прав політичних в'язнів, затверджених советським законом, він 1 липня ц.р. почав голодівку.

На знак солідарності з В. Морозом українці в різних країнах поселення розпочали протестаційні голодівки і демонстрації проти тиранії советського режиму.

Звільніть Валентина Мороза! Під цим гаслом 15 липня ц.р. біля советської амбасад в Оттаві почали голодівку члени Комітету Оборони Мороза: А. Бандера, адв. А. Семотюк, М. Липовецький, адв. П. Смильський, Л. Гірна. Пізніше на голодівку прибули: о. П. Банс, о. протопр. І. Сиротинський, Х. Малецька, В. Божик, С. Гурко і Л. Шух. На другому тижні до голодуючих приєдналися два студенти з Квебеку — француз і англієць. Підтримувала голодуючих не лише українська громада, але й неукраїнські установи й організації. Українці, чехи, литовці, словаки, мадяри та інші вечорами з запаленими свічками пікетували советську амбасаду і складали квіти перед портретом Мороза. У суботу 27 і неділю 28 липня у парку перед амбасадой відправлено молебні, а після них демонстрації, на які численно прибули українці з різних місцевостей Канади. Англомовна преса Оттави й Торонто прихильно і досить докладно інформувала про протестаційну голодівку, яка закінчилася 31 липня.

Голодівку молоді у Вінніпегу організував Комітет Оборони Мороза біля пам'ятника Т. Шевченкові. Голодували: Р. Зайців, Р. Пендюк, Т. Вовчук, М. Проскоренко, С. Вельгаш, І. Глушак, І. Підгірний та В. Длугаш. Тривала голодівка від 16 до 29 липня. На закінчення голодівки увечері 29 липня відбулася багатолюдна демонстрація, на якій зібрано близько 3000 підписів на протестаційних телеграмах до прем'єра Канади П. Трудо та Л. Брежнєва.

У Вашингтоні, біля советського посольства відбулася демонстрація і голодівка молоді, організовані Комітетом Оборони Мороза. Демонстрація почалася 22 липня, а голодівка — 31 липня. Голодували: О. Петренко, А. Мушинська, Є. Ясезич, А. Міхняк, Ю. Дейчаківський, Зарицька, В. Стельмах, М. Яремко, К. Нішук, В. Маєвський, д-р М. Кушнір. Учасники голодівки і представники Комітету відбули пресконференцію, на якій з'ясували мету демонстрації та голодівки. Демонстрація відбувалася щодня, учасники її надіслали ряд телеграм до Білого Дому і всіх членів уряду. Плякати, гасла та 16000 розданих летючок інформували мешканців Вашингтону про мету демонстрації і пікетування. Увечері 24 серпня, під час демонстрації, повідомлено про кінець голодівки і дальші плани Комітету в обороні Мороза та інших поборників людських прав в Україні.

В Англії сумівська молодь на вишкільному таборі ім. В. Мороза, на оселі "Тарасівка", 20-го липня ц.р. відбула 24-годинну голодівку на знак солідарності з В. Морозом.

Українська громада в Нотінгамі 20 липня виступила в обороні В. Мороза: під будинком міської управи відбулася голодівка, в яку включилася молодь із сумівського виховного табору. Роздано летючки і зібрано підписи під петиціями за звільнення Мороза з ув'язнення.

У Лондоні, Англія, відбулося масове пікетування останнього виступу Московського балету і роздано листівки в обороні Мороза.

У неділю, 11 серпня ц.р., біля ратуші в Едмонтоні, о 8 годині вечора відбулася маніфестація солідарності українського громадянства з Валентином Морозом. Мала вона характер походу зі свічками учасників її, які взяли участь в молебні, що його відправили священослужителі обох українських Церков. Резолюції цієї багатолюдної маніфестації переслано на адресу ОН, Міжнародного Червоного Хреста, пре-

м'єра П. Трудо і до советської амбасад в Оттаві.

У п'ятницю 9 серпня на оселі "Толубине озеро" у таборі СУМА (коло 100 осіб) відбулася однодобова голодівка солідарності з В. Морозом. Участь взяли юнацтво, виховники і капелян СУМА о. В. Гринишин.

Українські студенти, що були на студійних курсах у Мюнхені, Німеччина, разом з мюнхенськими студентами відбули біля ратуші триденну голодівку в обороні В. Мороза, від 2-го до 5-го серпня. У неділю 4 серпня відслужили молебні священослужителі обох українських Церков. Роздано коло 15 000 летючок в німецькій, французькій і англійській мовах та вислано понад 20 телеграм в обороні В. Мороза до амбасад західних країн.

Комітет Оборони Мороза в Австралії працює не тільки серед українців, але через пресу звернувся за підтримкою у справі Мороза до австралійців. У відповідь до Комітету надходять листи з виявами співчуття і бажанням дістати ширшу інформацію про Мороза та інших засуджених українських політичних і культурних діячів. Австралійці просять надіслати їм брошури, летючки і петиції, які вони хочуть підписати і вислати на адреси різних міжнародних установ. Комітет вислав потрібні матеріали всім зацікавленим. У червні відбулися політичні віча в українських громадах і окремо в австралійських. Комітет вважає, що є можливості притягти визначних австралійців до оборони Валентина Мороза.

Під патронатом Української Центральної Репрезентації (УЦР) в Буенос-Айресі створено Комітет Оборони В. Мороза в Аргентині. Комітет опублікував звернення до українського громадянства і підготував матеріал до ООН та інших організацій оборони людських прав. Зроблено заходи залучити до цієї справи визначних аргентинців, зокрема науковців і політиків.

Майбутнє "Молодої України"
залежить також і від Тебе!
Приєднуй нових передплатників
"МОЛОДОЇ УКРАЇНИ"!

З ОДУМІВСЬКОГО ЖИТТЯ І ПРАЦІ

ВІД СЛІВ ДО ДІЛА

Як ми вже знаємо з преси, після довгих зусиль в минулому році на терені Англії створено Об'єднання Демократичної Української Молоді — ОДУМ і Товариство Одумівських Приятелів — ТОП, які очолив ентузіаст молодечого руху І. Барта. Першим досягом організації було створення в лісі відпочинкового табору в мальовничій місцевості на півдні Англії в околиці Глостеру, де одумівці під опікою досвідчених виховників чудово провели свої вакації минулого літа і планують провести також цього року. До речі згадати, що цей ліс (п'ять гектарів) є приватною власністю п. І. Барти, який він безкоштовно запропонував до послуг ОДУМ-у.

Щоб заохотити неорганізовану молодь вступати до ОДУМ-у, 22 червня ц.р. в громадському клубі м. Ольдгам відбулася зустріч ТОП-у й ОДУМ-у з українським громадянством. Промову про завдання ОДУМ-у й ТОП-у виголосив І. Барта, який зазначив, що на терені Британії є понад 5.000 українських дітей шкільного віку, які не охоплені молодечими організаціями і не беруть жодної участі в українському громадському житті. Можливості розвитку ОДУМу на цьому терені є великі, і він закликав батьків, щоб заохочували своїх дітей вступати до ОДУМ-у, посилали їх до відпочинкового табору. Йому, як учителю й виховникові, боляче дивитись, як наша молодь денационалізується. Після доповіді І. Барти до батьків звернулася представниця молодого покоління Оля Похибка, яка сказала: "Шановні батьки й матері! Я звертаюся до Вас з великим проханням своїм досвідом допомогти нам належно зорганізуватись, створити на місцях осеред-

ки ОДУМ-у. Хоч ми вже тут народжені й вважаємося брітійцями, але серця наші належать розкішній, але поневоленій Україні, де спочивають наші прадиди великі. Щоб бути їхніми достойними нащадками і належно нашу Батьківщину тут, на чужині, репрезентувати, ми мусимо бути організовані, лиш тоді ми зсюди матимемо доступ, наш голос чути будуть англіїці й будуть з нами рахуватись. Сила в організованості. Дякую за увагу".

У дискусіях виступили Г. Булат (Нотінгам), Маренко (Лондон), Похибка (Престон), І. Кирницький (Сканторп), Роговий, Кулаківський (Олдгам). Деякі з дискутантів звернули слухну увагу, що про виховання молоді більше говорять люди, що не мають дітей, а ті, що мають і вухом не ведуть. Невже їх треба заставляти якоюсь силою, щоб посилали своїх дітей до української школи чи до виховного табору ОДУМ-у?

Художню частину зустрічі відкрили три одумівці з Престону: Євген Похибка, Тарас і Євген Данилюки, які на акордеонах прогнали кілька українських пісень ("Ой, не ходи, Грицю", "Ой, під гасем...", "Іхав козак на війноньку" та інші).

Потім Марія, Богдан і Роман Кирницькі з Сканторпу на мандолінах заграли "Місяць на небі", "Ой, одна я одна", "Ой, дівчино, шумить гай". Далі юнак П. Михайлюк з Нотінгаму виконав на акордеоні "Стоїть гора високая", "Дівка в сінях стояла", а Ліда Глад на бандурі — "Ой, у полі могила", "Взяв би я бандуру". Опісля на прохання публіки виступив її тато Василь Глад, який сам зробив бандуру і навчив донечку грати. Проспівав він кілька пісень власної композиції:

Тарас і Євген Данилюки, члени тріо акордеоністів

Євген Похибка, керівник тріо акордеоністів

Мандоліністи — Богдан, Марія і Роман Кирницькі

"Пригадую край коханий", "Україна ненька" та інше.

На закінчення програми Семен Булавка прочитав дві гуморески, присвячені молоді, вірніше її виховникам: "Патріотична параноя" і "Заповіді великих мозчунів", а також переповів кілька анекдотів з книжки Івана Коляски "Лук камрад, піпл ар лафінг" у власному перекладі.

Вечір закінчився перекусом, що її гостинно приготували олдгамівські пані з активу клубу (Голова клубу п. Копиця). Під час трапези присутні склали пожертви на придбання приміщення для відпочинкового табору ОДУМ-у. Управа громадського клубу — 250 фунтів, наш великий жертводавець п. Штунь — 20 ф., Булат — 10 ф, Глад — 10, Середя Марія — 10, Копиця — 6, Колодка — 5, Михайлюк — 5, Кирницький — 5, Борисенко — 5, Маренко — 5, Телевний — 5, Барта — 5, Кулаківський — 2, Роговий — 2, Бережний — 1 ф.

Зустріч одумівців зі старшими громадянами показала, що добрі діла проганяють дідька байдужості. Серед нас є здібні виховники й талановита молодь. Треба тільки нам, як кажуть, трохи "розкачатись", виявити більше власної ініціативи і показати, що наша любов до України є не лише сильною, але й конкретною. Патріот не той, що вискочив сам і показався, але той, що дітей своїх виховав патріотами. Живе не той, хто чадить, а той, хто іскрить.

Кожна справа здається тяжкою, аж доки за неї візьмешся. Товариство одумівських приятелів не збирається водити молодь на повідку, а щиро пропонує одумівцям лише дружнє плече, на яке, при потребі, молодь може з довірою опертись, шукаючи поради й допомоги. Сучасна молодь часом багато розвиненіша за своїх попередників і може сама себе показати. Отже, юнаки і юначки, не закопуйте своїх талантів, їх ніхто не відкопає. Держайте! Будучність належить вам. ОДУМ створено для вас. Покажіть своїм батькам, що й ви "не в тім'я биті". Одягайте ваш молодечий запал в одяг творчості. Молодість не вада, а перевага.

С. ТЕЛЕВНИЙ

ПРАЦЯ, А НЕ СЛОВО...

(Промова І. Барти на зустрічі ОДУМ-у й ТОП-у з українським громадянством в Ольдгамі).

Вельмишановна українська громадо! Дорога молоде!

Дозвольте мені привітати вас, що зібралися тут майже з цілої Англії, від імени новоствореної організації — Об'єднання Демократичної Української Молоді — ОДУМ-у, а також передати побажання присутньої тут молоді, щоб цей добрий почин поширився і прищепився по всіх країнах українського поселення, а також у вільній і суверенній Українській Народоправній Державі, у відновлення якої ми непохитно віримо.

Не помилюсь, коли скажу, що справа молоді дуже турбує наших батьків. Вони хочуть мати в нас надійну підпору і зміну, яка довершить їхній великий історичний змаг.

Отже об'єднання молоді в лавах ОДУМ-у конечно! Згідно статистичних даних на сьогодні у нас є 5123 дітей шкільного віку, які не належать до українських молодечих організацій і не беруть участі в українському громадському житті. Це приблизно 7% всієї української молоді в Англії.

Таке невідраднє становище спонукало наших свідомих громадян організувати тут ОДУМ. Створення ОДУМ-у відкриває нові можливості в житті й діяльності нашої молоді.

Треба пам'ятати, в житті кожної країни, а ще більше поневоленої, молодь відіграє важливу роль. Це власне в лавах молодечої організації виховуються сильні духом, виробляється верства, з якої згодом виділяються одиниці, що займають провідні позиції в суспільстві і керівництві держави.

Розуміючи важливість цього основоположники ОДУМ-у поклали в основу його виховання провідних демократичних кадрів, людей високої громадської моралі.

Василь Глад з донечкою Лідєю

ОДУМ — наймолодшу з наших молодечих організацій, засновано 1950 р. з ініціативи нашої демократично наставленої молоді, яка вирвалася під час війни за межі тоталітарних режимів.

ОДУМ прагне бути чинником виховання і формування національно свідомої демократичної молоді, яка була б здатна взяти участь у державному будівництві.

Як показує життя, наша молодь не йде за тими, хто консервує розвиток нації в рамках провінційного моралізаторства.

Вона йде за тими, хто виводить нашу науку, літературу й мистецтво на широкий шлях вселюдських здобутків і шукань. За тими, хто патріотизм і соборництво кладе в основу щоденних вчинків, хто наголошує konieczність єдності.

Коли ми, юнаки і юначки, будемо організовані й активні, тоді напевно наша спільнота нам допоможе та підтримає морально й матеріально.

Закінчую перефразуванням виразу "слово за вами", що став крилатим в наш час:

Праця, а не слово за вами!

РОДИННА ХРОНІКА**ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ**

25 травня ц.р. у православній церкві Св. Тройці, Чектовага, Н. Й., відбулося вінчання Віри Усик і Клеринса Тольбот, яке довершив о. настоятель С. Гаюк. Після вінчання батьки молодих Віри і Клеранса у парафіяльній залі вітали гостей, що прибули з Канади, Детройту, Клівленду, Рочестеру та ближчих місцевостей, яких зібралося понад 360 осіб. Весілля відбулося з додержанням українських звичаїв.

Хоч молоде подружжя мішане, але передшлюбне причастя обох молодих, як і вінчання, відбулося в православній церкві, бо молода — православна і не відступилася від свого обряду. Це свідчить про національну свідомість Віри й добре виховання, яке дали їй батьки Володимир і

Надія (з роду Тушицьких) Вусики. Поступування Віри гідне наслідування.

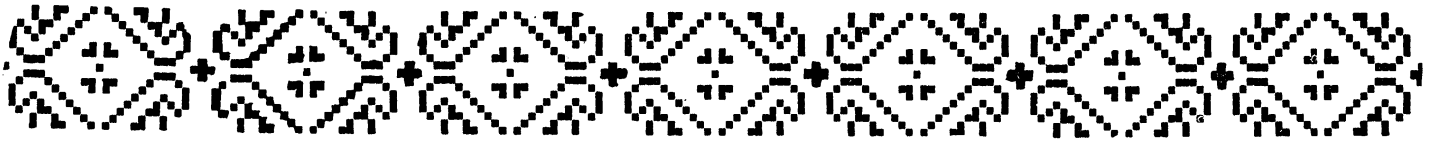
На другий день рідня та друзі зійшлися на попразини. Забавляючись, не забули про рідну

пресу. З ініціативи Тетяни Кравчук та Павла Тупицького, дідуса Віри, зібрано 57 дол. 25 ц., з яких на "Молоду Україну" виділено 12 дол.

Павло Тупицький

Клеранс і Віра Тольбот

УРОЧИСТО І ВЕЛИЧАВО

У суботу 18-го травня ц.р. о 3-ій годині по полудні, відбулося величаве вінчання молодих — Ігоря Ромаса і Ніни Вусатої в церкві Св. Покрови в Монреалі, Квебек, Канада.

Батьки молодої Володимир і Віра Вусаті відомі працівники на церковній ниві, зокрема Віра Павлівна, визначна працівниця в жіночому товаристві ім. Лесі Українки.

Батьки молодого Олександр і Марія Ромаси теж визначні діячі в церковній громаді Св. Юрія в Лашині, а батько Олександр Гаврилович займав поважні позиції в українській громаді та один із тих, який упертою працею і навчанням (в старші роки) здобув університетську освіту, має добрий фах.

Молода — Ніна Вусата закінчила з успіхом Рідну Школу, гайскул та університет, відділ географії та економіки (крім рідної мови вона володіє чотирма мовами), вона одна із діяльних і провідних працівників ОДУМ-у, колишня вчителька Рідної Школи і нині заст. голови організації ОДУМ-у в Монреалі.

Молодий — Ігор Ромас теж успішно закінчив Рідну Школу, гайскул і університет, має добру

посаду та перспективи, був головою об'єднання студентів у Монреалі, діяльний і провідний працівник в ОДУМ-і, тепер голова філії в Монреалі.

Чин шлюб довершили — о. прот. Микола Кристюк, наст. Церкви Св. Покрови УГПЦ в Монреалі, і о. протопресв. Єпифаній Чижів, наст. Церкви Св. Юрія в Ляшин, співав церковний хор під дир. І. С. Козачка.

Старостами були О. Канарейський і М. Гайдук, а свашками — добр. Ольга Філь і п-ні Стефанія Моспан, які добре обдумали й додержали предківських звичаїв українського весілля. Отці настоятелі відправили вінчання особливо урочисте за обрядом, а церковний хор під диригуванням І. Козачка прекрасним виконанням доповнював цю урочистість.

Гарно прочитав "Апостола" співак Оверко Ляшук, також приємне враження справило на всіх присутніх слово — благословення о. протопресв. Єпифанія, а зокрема слово о. прот. Миколи, про любов до своєї Рідної Церкви та гармонію і покору в подружжі.

Милували око 7 пар друзів, зокрема дівчата в стилізованих українських сукнях.

Присутні у церкві чужинці з особливим заці-

кавленням стежили за церемонією незвичайного для них обряду.

Після вінчання відбулось прийняття та бал у великій залі "Вікторія Гал" при вул. Шербрук, де було біля 400 осіб гостей.

За старим українським звичаєм батьки зустріли і привітали молодих при дверях хлібом і сіллю, а дід молодого Павло Цехмістро благословив їх.

Прийняття відкрив брат молодого студент Євген Вусатий у трьох мовах — українській, англійській та французькій, молитву прочитав о. протопресв. Єліфаній, а потім був представлений почесний стіл.

Після першої частини церемонії, ведення прийняттям і балом перебрав староста О. Канарейський, який сердечно привітав молодих та підняв перший тост за нове подружжя, а хор проспівав "Многії літа".

З привітаними виступили: від Управи ОДУМ-у Галя Радюк, а від Виховної Ради при ТОП проф. А. Степовий, були привіти і від родичів з України.

Після обдарування молодих і подяки молодого — Ігоря Ромаса розпочалися танці. Грала оркестра "Козаки" під проводом Ігоря Бейби. Не забуто й традиційних весільних звичаїв, як зняття рушника зі старости, викрадання черевика молодого тощо. Пісні й танці тривали до ранку.

У неділю 19 травня по полудні відбулися поправки в залі церкви Св. Покрови. Відкрив прийняття староста О. Канарейський, а молитву проказав о. прот. Микола. Грало гарно тріо "Зелений барвінок" — Роман Вусатий, Андрій Чорний і Ромка Коленич.

На заклик сестри молодого Ірини Ромась зібрано на пресовий фонд "Молодої України" і "Укр. вістей" 111.00 дол., які розділено між ними. І знову перегортаються сторінки нашої старовини, супроводжувані жартами і сміхом, сумними і веселими нашими невмірущими народними піснями.

Ігор і Ніна Ромаси

Весілля було урочисте і багатолюдне. Батьки зробили для своїх дітей якнайкраще, щоб було на все їхнє життя милою згадкою. За це батькам належить признання, а також старостам і свашкам.

Бажаємо молодим багато щастя, а батькам радості.

А. С.

УСМІШКИ ПОВАЖНИХ ЛЮДЕЙ

Після церковної служби Марк Твен підійшов до молодого священика і сказав йому:

— Містер Дюан мені дуже сподобалася ваша проповідь. Я зрадів їй, як давній знайомій. У мене вдома є книжка, в якій написані всі слова, що ви сказали, всі до одного.

— Цього не може бути! — здивувався священик.

— Запевняю вас...

— В такому разі я хотів би подивитися на цю книжку. Надішліть її мені.

Наступного дня Марк Твен надіслав священикові словника.

**

Мольєр любив актора Бірона, як батько любить свого сина. Якось Бірон прийшов до Мольє-

ра і повідомив, що колега, якому бідність завадила самому прийти, просить невеликої допомоги, щоб наздогнати свою трупу.

— Чи добре знаєте ви його? — запитав Мольєр.

— Він був моїм товаришем доти, доки я не став вашим.

— В такому разі, скільки, ви вважаєте, я повинен дати йому?

— Хоча б чотири пістоля...

— Ось, — сказав Мольєр, — чотири пістоля від мене, який його не знає, а ось ще двадцять, які ви повинні йому дати як вашому товаришеві.

**

Міністр Бісмарка якось дивувався, як у такої розумної людини може бути така дурна дружина. Канцлер відповів, що його розуму цілком вистачає і на нього, Бісмарка, і на його дружину.

МОЛОДИЙ ПРОФЕСІОНАЛІСТ

У списку студентів МекГілл університету в Монтреалі, які закінчили в цьому році свої студії, є й одумівець Володимир Павлівець, який з відзначенням вчився та одержав диплом доктора медицини.

Володимир добре вчився в гай-скул та університеті, має військовий вишкіл та звання лейтенанта медичної служби. Протягом кількох років був активним та провідним працівником ОДУМ-у, співав у хорі "Молода Україна" та церковному при церкві Св. Покрови.

Безсумнівно особисті здібності Володимира є основою його успіху, але чимало спричинилося до нього і його мама Євгенія Константинівна, діяльна у церковній громаді та жіночій організації, яка робила все необхідне, аби вибавив син у люди. І оті недоспані ночі і праця не пішли марно — Володимир має диплом доктора медицини.

Вітаємо Володимира, Євгенію Константинівну, брата Миколу

Д-р Володимир Павлівець

(закінчив з відзначенням гай-скул) з успіхом та бажаємо молодому лікареві нових досягнень у професійній праці.

Найсердечніший одумівський привіт! А. С.

У ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ

У неділю, 18 серпня ц.р. приятелі І. та Н. Михайловських відвідали їхнього сина Володимира, докторанта МекГілл університету, й привітали його з днем народження. Володимир, здібний інтелігентний юнак-одумівець, поруч студій він працює в університетській лабораторії, не занедбує й громадської праці.

Привіти склали від: Виховної Ради ОДУМ-у проф. А. Степовий, дирекції Кредитової Спільки І. Цвітков, церковної громади В. Сойко. Подяку батькам висловив І. Козачок. Подарунок від присутніх вручив Володимирові В. М. Мельник.

За багатим столом не забули й про "Молоду Україну" і склали на її пресфонд 18 дол.

Володимирові щире побажання успіхів у житті, батькам — утіхи, а жертводавцям спасибі! А. С.

НЕСПОДІВАНКА

Панство М. Сотники та І. Микитенки зробили несподіванку своєму кумові Сергієві Голоборщому в день його 60-річчя життя, запросивши його найближчих друзів та кумів до хати панства Сотників. Хрищениця Рая розсаджувала гостей за багато приготовлені столи. Після проспівання "Многая літа!" Рая піднесла тост за здоров'я свого хрещеного батька, а друзі обдарували ювілята. Не забули й за рідну пресу, на яку було зібрано 22 дол., з чого призначено на одумівський журнал "Молода Україна" 11 дол. і на "Вісник" — 11 дол. І. Д.

СУМНЕ ПОДЗВІННЯ

Ділимося сумною вісткою зі всіма друзями й знайомими, що в п'ятницю 2-го серпня 1974 року на 68-му році життя несподівано відійшла у вічність блаженної пам'яті Параскевія Нелі Штик.

Покійна народилася в 1906 році в с. Русів Снятинського повіту. Приїхала разом з родиною до Канади в 1914 році. Походила з глибоко релігійної і патріотичної родини і була землячкою нашого прекрасного новеліста В. Стефаника.

Усе своє свідоме життя вона прожила на канадійській землі разом з багаточисленною родиною.

У 1950 році одружилася, з прибулим по лихоліттях другої світової війни, Степаном Штиком, з котрим прожила до кінця свого життя.

У 1955 році на втіху подружжю народилася донечка Стефанія.

Батьки приклали всі зусилля, стараючись добре виховати свою єдину донечку. Блаженної пам'я-

ти Параскевія була дуже толерантною і активною помічницею своєму чоловікові в його праці в ТОП та в управі катедральної громади св. Володимира.

Їхні старання не пішли надаремне, донечка Стефанія виросла і виховалася у лавах одумівської молоді. Нездійсненою зісталася мрія покійної діждатися одруження своєї донечки. Блаженної пам'яті Параскевію відзначалась прекрасним християнським характером, була доброю і щирою вдачею. Вона була глибоко релігійною людиною і свою релігійність практично здійснювала в своєму житті, передаючи, як неоцінний скарб своїй єдиній донечці Стефанії.

Панахиди за упокій душі Покійної відправив 3, 4, 5 і 6 серпня ц.р. всесесний о. Д. Фотій, а 7-го серпня, після відправи в катедрі св. Володимира, покійну поховано на цвинтарі Торонто-Парклазні, при численній присутності рідних, друзів і знайомих панства Штиків.

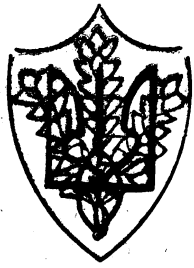
На поминках в домі панства

Штиків присутні не забули за рідну пресу і зібрали \$54.00, які розподілено порівну між одумівським журналом "Молода Україна" і "Укр. Вістями" в Європі.

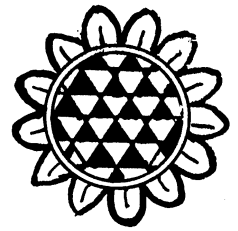
Родина пана Штика складає щирі подяку о. Д. Фотію і всім друзям та знайомим, що підтримали їх у важкий час і взяли участь у похороні дружини і мами.

Споживай спокійно, дорога дружино і мамо, твої рідні збережуть про тебе якнайкращу згадку.

Присутній

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

Л. КОМПАНИЕЦЬ

Крикнув перепел в ярочку,
Та не раз, а тричі:
Він рідню перепелину
На розмову кличе:

— Проминули вже обжинки,
Утікає літо.
Ходить вітер по діброві
Хукає сердито.

Впала паморозь на трави,
Ранки — прохолодні,
Будем, братця, вирушати
В ірій ми сьогодні.
Он вже згряя журавлина
В небесах курличе!

Крикнув перепел в ярочку,
Та не раз, а тричі...

МОРАЛЬНІ СИЛИ МОЛОДІ

Молодь повинна бути відважною, жвавою, здатною захоплюватися.

Молодь без веселости й ентузіазму перестає бути молоддю.

Енергія і здібність молоді творять моральну велич народу.

Ідеал дає молоді віру в свої власні сили.

Думку й волю в молоді треба постійно розвивати.

Інертність у житті молоді — це боягузство.

Силу волі молоді випробовується в праці та у виконанні обов'язків.

Молодь повинна вміти і наперед думати, а потім бажати.

Постійна праця виробляє особисту незалежність.

Право на життя пов'язане з працею та обов'язками.

Кожна людина є орачем свого поля життя.

Підхлібність і залежність — втрата гідності.

Дбаймо про своє здоров'я

Це одна з багатьох гутірок, що я проваджу в своєму гуртку "Ластівки", в якому сімнадцятеро дітей у віці від 4 до 7 років.

Здоров'я для всіх людей найважливіше за все. Що ж ми мусимо робити, щоб зберегти його, бути здоровими?

Насамперед треба дбати про чистоту свого тіла й одягу. Треба щоранку вмиватися, мити руки, чистити зуби.

Лягаючи спати почистити черевики, витрусити і скласти одяг в порядку, добре помитися, особливо ноги і почистити зуби.

Треба завжди лягати спати і ставати ранком у ті самі визначені години. Тоді ви почуватиметеся краще і будете бадьорі цілий день. Отже, треба слухатися, коли мама й тато кажуть іти спати, бо вони найбільш дбають про ваше здоров'я.

Кімнату, в якій спите, завжди тримайте чистою, провітрюйте її. Добре щодня робити руханку, ранком і перед сном. Їсти треба свіжу здорову їжу. Вживайте різну зеленину, як салату й садовину. Не відмовляйтеся від їжі, яку вам дає мама — вона найліпше знає, що маєте їсти, щоб бути гарними і здоровими

Не пийте штучних, переважно солодких, напоїв як "соке", "pepsi" та ін., краще пийте звичайну свіжу воду, а ще краще — різні натуральні соки. І, звичайно, діти мусять пити багато молока!

Одягайтеся відповідно до погоди, щоб не було ані холодно, ані жарко. В цьому вам допоможе мама.

Для вашого здоров'я також дуже важливий ваш настрій, загальна поведінка. Тому старайтеся бути спокійними, веселими, добрими і лагідними до інших.

Не робіть іншим того, що вам не мило! Намагайтеся з усіма жити у дружбі. Слухайтеся і любіть своїх батьків, які вас дуже люблять і бажають вам тільки добра!

Виховниця Лариса Дрозд
Рій "Ластівки", Торонто

Я — ЮНА ОДУМІВКА

Зовуть мене Катя Янсен, мені 8 років, належу до Юного ОДУМ-у. Наш рій "Метелики" щосуботи збирається в церковній залі. Під проводом о. Дебрина ми молимося і співаємо. Після рйових занять відбуваються спортивні вправи і різні гри. Часто нам улаштовують прогульки, взимку катаємося на ковзанах, влітку купаємося і ловимо рибу, або відбуваємо різні екскурсії. Я люблю наші рйові заняття. Особливо ми, юнодумівці, любимо співи. Наш хор виступав на Шевченківському святі. Ми шануємо наші свята і любимо Україну.

Катя Янсен

Рій "Метелики", Лондон

ХОЧЕМО З БАТЬКАМИ РАЗОМ

У нас сходини Юн ОДУМ-у відбуваються щосуботи. Одної суботи ми заорендували арену для спортової гри, і їздили на ковзанах. Ми також грали в гокей. Добре було б, коли б і батьки були разом з нами.

Андрій Близнюк, Лондон

ЮНОДУМІВЕЦЬ

Хоч я й малий, але належу до Юн ОДУМ-у. Наш рій зветься "Метелики". Мій брат Івасик також ходить зі мною на сходини нашого роя. Ми любимо різні гри, слухати, як нам читають казки, і виступати в концертах.

Юрко Жидовка, Лондон

Наші тістечка

Цього року ми два рази пекли тістечка. Перший раз, перед Різдвом. Тістечка були з оріхами, прикрашені червоними черешнями. Хлопці, що грали тоді у флор гокей, тільки й знали, що бігали на кухню довідуватись, чи вже спекли. Всі смачно поїли тістечка, аж крихти підбирали.

Другий раз ми пекли для батьків на свято Т Шевченка. Я думаю, що ці тістечка також були смачні, бо ми зібрали багато грошей на "Бані бандол".

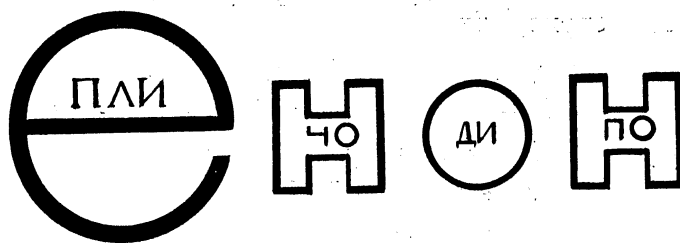
Елізабета Овчаренко

Рій "Метелики", Лондон

ВІТАВСЯ З П. ТРУДОМ

У неділю 7 липня ц.р. я був на острові біля Торонто на "Rothmars — Chin International Picnic '74". Там було біля 100,000 людей. Було багато ігор, танцювальних та музичних груп. Прем'єр

ПОДУМАЙТЕ

і ви прочитаєте перший рядок знайомої української пісні.

Загадки

1. Два брати весь вік живуть,
Один на одного дивляться,
А до купи не зійдуться.
2. Я старий дідусь до мосту берусь
Хоч сокири не маю, про те не дбаю.
3. Біжать коні булані,
На їх вузди порвані
Ми хотіли перейнять —
Вони сіна не їдять.

Приказки

Вовків боятись у ліс не ходити.
Шила в мішку не сховаєш.
Не їла душа часнику, не буде й смердіти.

Розв'язка малюнка "Подумайте" в ч. 225:

1. Кобза. 2. Байда. 3. Зачин.

Відгадки загадок: 1. Черевики, чоботи. 2. Драбина. 3. Риба. 4. Авто.

міністер Канади П'єр Еліот Трудо був також. З ним я два рази вітався, потискаючи руку. Трудо бачив виступ одумівської танцювальної групи "Веселка" і сказав, що вони добре танцюють. Перед від'їздом додому я бачив також провідника партії консерваторів Роберта Стенфілда і вітався з ним.

Тарас Ліщина

ІЗ ЩОДЕННИКА УЧНЯ КУРСІВ УКРАЇНОЗНАВСТВА

1. На лекції вчителя історії пана Глухенького в нашій класі були всі присутні, за винятком неперисутніх.

2. Перед одчайдушним наступом козаків, живі й мертві татари кинулися тікати хто куди.

3. Єгиптяни бальзамували мертвих, щоб ніхто з них у труні не захворів.

4. Коли учитель запитав Гриця, чого в морі вода солона, він відповів: "того, що в морі плавають оселедці". От дурний!

5. Давніше жінки носили такі довгі сукні, що зад волочився по землі.

6. Увечорі в кущах співав жайворонок та так гарно, що ми думали, що це соловейко.

7. А маленька Маринка сказала, що їжня бабуса зарізала гусака, щоб він не простудився. От ми сміялися!

8. На виставці картин ми побачили намальованого півня і спитали маляра: "А чому півень стоїть на одній нозі?" Він відповів: "Бо як підніме й другу, то впаде!"

9. Зайця вважають великим боягузом. Це неправда. Ще ні один заєць не здався мисливцеві живим.

10. На запитання учителя, що він знає про Сковороду, Гриць сказав, що це такий баняк, на якому можна яєшню смажити. Ну й дурний! Не знає, що це не та Сковорода, що смажить, а та, що вірші пише. А Юрко з нашої класи десь виписав пісню Сковороди про жовтобоку пташку і дав мені переписати.

Ой ти, пташко жовтобока,
Не мости гнізда високо,
Не мости його і в місті,
Де котів не сто, а двісті,

Не мости також в травиці,
Бо поїдять пташат киці,
Мости в церкві — на дзвіниці,
Не полізуть туди киці.

А вже як немає ради,
До зозуленьки піди;
Послухай її поради
І в чуже гніздо клади.

(Автор незнаний)
Подав Петро Сандул
Рій "Гайдамаки", Торонто

Еолова арфа

За старогрецькими мітами, Еол—бог вітрів, повелитель бур. У переносному значенні — вітер. З ім'ям Еола пов'язана легенда про Еолову арфу, струни якої звучать від подиху вітру. У переносному вживанні — душа людини, яка відкликається на всі події життя.

Ах, друже мій, поет сучасний —
Він тим сучасний, що нещасний,
Поет — значить: вродився хорим,
Болить чужим і власним горем.
В його чутливість сильна, дика,
Еольська арфа мов велика,
Що все бринить і не втихає:
В ній кожний стрічний вітер грає,
А втихне вітрове дихання,
Бринить в ній власних струн дрожання.

(І. Франко. Лісова ідилія)

ALEX ELECTRIC LTD,
ALEX SCHIDOWKA

Industrial — Commercial — Residential

London, Ontario

Tel: 439 - 6747

СКЛАД ОДУМІВСЬКИХ РЕЧЕЙ

На цьому складі можна набути такі речі: одумівські сорочки різного розміру, починаючи від № 8, штани, спідниці і краватки, пілотки, спортові сорочки (світ шорт) з написом, одумівські емблеми, різні відзнаки таборів ОДУМ-у та ін.

Тільки через Управи ОДУМ-у можна замовляти відзнаки і шнури для ройових, заступників виховників, бунчужних, старшого виховника (сеньйор), шнури для свистків, свистки і т. ін.

Можна також купити "Альманах ОДУМ-у" — 5 дол., "Порадник одумівця" — 5 дол., нарис Р. Рахманного — Червоний сміх над Києвом — 1.50 дол. і роман О. Лупія "Грань" — 3 доларя.

І. Коляска: "Education in Soviet Ukraine" — \$3.50 і "Two Years in Soviet Ukraine" — \$3.95.

Замовлення слати на адресу:

**EXECUTIVE BOARD OF ODUM
SENIORS ASS'N OF CANADA
404 Bathurst St., Toronto 2-B, Ontario**

N. - J. SPIVAK LTD.

R. R. 1,

LONDON, ONTARIO

(Pre-mix concrete)

КРЕДИТОВИЙ СОЮЗ

- Платить за різні щадничі пляни **7-9%**
- Дає малі і великі, особисті і моргеджові позички, в міру можливостей
- Має життєву асекурацію на заощадження до \$ 2.000 на позички до \$10.000 після вимог КЮНИ
- Має чеки особисті і для подорожуючих
- Приймає оплати за газ, електрику, телефон і воду
- Дає різні фінансові поради
- Дає паспортні гарантії
- Дає добру, точну, чесну і вчасну обслугу
- Дає добрі кредитові звіти
- 24 роки на службі Рідного Народу
- Вступайте в члени ще ніж Вам треба позички, малої чи великої.
- Позичайте на догідні сплати і низькі відсотки.

SO-USE CREDIT UNION LTD.

406 Bathurst St.

Toronto, Ont. M5T 2S6

Branch Office:

3338 Lake Shore Blvd.

Long Branch, Ont.

ГУМОР

Біля телевізора

Мати. А де твоя лялька, Тетянка?

Тетянка. Я поклати її спати, бо це фільм не для дітей.

Морква і зір

— Ви думаєте, що морква сприяє поліпшенню зору?

— Звичайно. Хіба ви бачили колись, щоб заєць носив окуляри?

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОДОЇ УКРАЇНИ" ЖЕРТВУВАЛИ:

Демиденко Ілля і Людмила, Рочестер, США	\$ 10.00
Бабенко Леонід, Скарборо, Онт., Канада	8.00
Козачок Іван, Монтреаль, Канада	6.00
Симаговська Катерина, Ошава, Канада	6.00
Передерій Іван, Монтреаль, Канада	4.00
Матвій-Аллінсон Ніна, Лондон, Канада	3.00
Ходаченко М., Торонто, Канада	2.00
Ганін Марія, Філадельфія, США	2.00
Сидорець Григорій, Трентон США	1.00
Бойко Федір, Оквіл, Онт., Канада — з весілля доньки Марії та Петра Дяконова	25.00
З поминального обіду сл. п. Параски Штик, Іслінгтон, Канада	27.00
З поминального обіду сл. п. Івана Дем'яновича Пишкала, Торонто, Канада	25.00
Корінь Євгенія, Монтреаль, Канада — з нагоди одержання сином Володимиром Павлівцем диплома доктора медицини	20.00
З дня народин д-ра Володи- мира Михайловського Монтреаль, Канада	18.00
Лукул Василь, Торолд, Онт. Канада — збірка на прий- няття гостей з України	15.55
Філія ОДУМ-у Гошен-Елкгарт, США — з фестивалю	25.00

НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ ПРИЄДНАЛИ:

Ситник Галина, Гамільтон, Канада	2
Тимошенко Володимир, Рекс- дейл, Онт., Канада	1

Жертводавцям і прихильникам
"М. У." щира подяка!

Ред. й адмін. "М. У."

Хитрун

Сусід піймав на груші хлоп-
чика.

— Ага, впіймався! Ти що тут
робиш?

— Я нічого не роблю, дядечку,
я лише вішаю ті грушки, що ві-
тер поваляв.

ROCHESTER FURNITURE CO. LTD.

WAREHOUSE STORE

Великий вибір хатніх меблів:

вітальні, спальні, їдальні,
холодильники, пральні
машини, електричні і
газові печі, телеві-
зори, радіо.

423 COLLEGE STREET

Toronto, Ontario

Tel.: 364-1434

Е. ДУМИН

пропонує

ВЕЛИКИЙ ВИБІР

чоловічих, студентських
і хлоп'ячих костюмів

НА ЛІТНІЙ СЕЗОН

як також різних фасонів
і кольорів
СОРОЧКИ.

550 QUEEN STREET WEST

Toronto, Ontario

Tel.: 364-4726

АРКА ЗАХІД

2232 Bloor Street West

Toronto 9, Ontario

Tel.: 762-8751

В нас можна набути книжки,
українські часописи та жур-
нали, пластинки, друкарські
машинки, різьбу та кераміку,
полотна, нитки і вишивки.

Маємо великий вибір дарун-
ків на різні okazji.

Просимо ласкаво нас відвідати!

If not delivered please return to:

MOLODA UKRAINA

Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

Concrete Forming London Ltd.

LONDON, ONTARIO

(Foundations and floors.)

УКРАЇНСЬКА ФІРМА
ОПАЛОВОЇ ОЛИВИ

ALASKA Fuel Ltd.

425 JANE STREET

Toronto 9, Ontario

24-годинна скоро і солідна
обслуга!

Питання і направи форнесів
безплатна.

Телефонуйте вдень і вночі
на телефон: 766-3040

Обслуга гарантована!

Ціна 60 центів
в США і Канаді

ДОБІРНИЙ, ФАХОВО
ПРИГОТОВАНИЙ

О Б І Д

З ПОВНОЮ ОБСЛУГОЮ,
ДЛЯ ВЕСІЛЬ, БЕНКЕТІВ
та інших прийнять

JOE'S CATERING

WEDDINGS, SHOWERS,
BANQUETS
and OTHER RECEPTIONS
THE BEST TREAT
and SERVICE

Call 766-7471

J. WASIUK

УКРАЇНСЬКИЙ РОБІТНИЧИЙ СОЮЗ

БРАТСЬКА ЗАПОМОГОВО - ОБЕЗПЕЧЕНЕВА ОРГАНІЗАЦІЯ
В АМЕРИЦІ І КАНАДІ

що нараховує понад 24 тисячі членів і понад \$8,500.000.00
членського майна.

Український Робітничий Союз має добірні найновішого типу поліси забезпе-
чення на дожиття і на посмертне для старших і дітей членів.
Помагає бідним, хворим і нездібним до праці членам. Помагає своєму укра-
їнському народові морально і матеріально в його стремлінні визволитися з
чужого поневолення і здобути самостійну, соборну, демократичну Україну.
Помагає матеріально освітньо-культурним, видавничим, церковним та спор-
товим справам. Помагає матеріально незаможним, здібним в науці, україн-
ським студентам у вищих школах. Видає свій, демократичного напрямку
часопис-тижневик "Народня Воля" українською і англійською мовами та
англомовний журнал для молоді "Форум". Для вигоди своїх членів і всіх
українців провадить літню вакаційну оселю "Верховина" з мальовничим
розкішним парком, модерно устаткованими кімнатами, купанням у власному
природньому озері та купальному басейні, спортом і культурною розвагою
в Кетскільських Горах в Глен Спей, Н. Й.

Головний осідок УРСюзу:

440 WYOMING AVENUE, SCRANTON, PA., U. S. A.

Телефони: 342-0937 або 347-5649